

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ—Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ

Σμύρνη, 12 Φεβρουαρίου 1911

ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 43
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΔΕΛΦΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΦΟΝΙΣΣΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

(συνέχεια)

Τὴν στιγμήν ταύτην ἡ Φραγκογιαννοῦ ἀνοίξε τὰ κλειστά ἀγρυπνοῦντα ὄμματα, κ' ἐκούνισε τὸ λίκνον. Συγχρόνως ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα ποτὸν εἰς τὸ πάσχον μωρόν.

— Ποιὸς βήχει; ἤκουσθη μία φωνὴ ὀπίσθεν τοῦ μεσοτοίχου.

Ἡ γραῖα δὲν ἀπήντησεν. Ἦτο Σάββατον ἐσπέρας, καὶ ὁ γαμβρός της εἶχε πῆν ἕνα βρακί παραπάνω, πρὶν δειπνήσῃ· ὁμοίως εἶχε πῆν μετὰ τὸ δεῖπνον κ' ἕνα μεγάλο ποτήρι ἀπὸ λάκυρον κρασί, διὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἀπὸ τὰ μεροκάματα ὅλης τῆς ἐβδομάδος. Λοιπὸν ὁ Νταντῆς, ἐπειδὴ εἶχε πῆν ἀρκετά, ἀναλόγως ὀμιλοῦσε μέσα στὸν ὕπνον του, ἢ μᾶλλον παραμιλοῦσε.

Τὸ μωρόν δὲν ἐδέχθη τὴν ρανίδα τοῦ ρευστοῦ εἰς τὸ στόμα, ἀλλὰ τὴν ἐλάκτισε μὲ τὴν γλωσσίταν του, ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ βηχῆος ὅστις εἶχεν αὐξήσει λίαν ἀλγεινῶς.

— Σκασμός! ... εἶπε ἄλλιν ὁ Κωνσταντῆς ὁ πατήρ τοῦ βρέφους μέσα στὸν ὕπνο του.

— Καὶ πλαντασμός.... προσέθηκε μετ' εἰρωνείας ἡ Φραγκογιαννοῦ.

Ἡ λεχώνα ἐξαφάνισθη μέσα στὸν ὕπνο της ἀκούσασα ὡς τὸν βῆχα τοῦ μικροῦ, καὶ ἄμα

τὸν ἀλλόκοτον βραχὺν διάλογον, ὅστις διημεύθη μέσον τοῦ ξυλοτοίχου μεταξὺ τοῦ κοιμωμένου καὶ τῆς ἀγρυπνοῦσας.

— Τ' εἶνε μάνη, εἶπεν ἀνασηκωθείσα ἡ Δελχαρῶ. Δὲν εἶνε καλὰ τὸ παιδί;

Ἡ γρχῖα ἐμειδίασε στρυφνῶς εἰς τὸ τρομῶδες φῶς τοῦ μικροῦ λύχνου.

— Σὰ σ' ἀκούω, δυχატέρα!

Αὐτὸ τὸ «σὰ σ' ἀκούω δυχატέρα» ἐλέχθη μὲ τρόπον ἀλλόκοτον. Ἄλλως δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἡ νεκρὰ μήτηρ ἤκουε τοιοῦτόν τι ἐκ μέρους τῆς μητρὸς της. Ἐνεθυμῆτο ὅτι καὶ ἄλλοτε συνέθη, ἡ γρχῖα, μεταξὺ γυναικῶν καὶ γρχιδίων τῆς γειτονίης, νὰ ἐκφράσῃ, μετὰ πείσματος ἐκφραστικοῦ τῆς κεφαλῆς, εἰς ὄρας καθ' ἃς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς μεγάλης πληθώρας τῶν νεκρῶν κορσιῶν, περὶ τῆς σπάνεως περὶ τοῦ ξενιτευμοῦ καὶ τῶν ὑπερμέτρων ἀπαιτήσεων τῶν γαμβρῶν, περὶ τῶν βασάνων ἕσα ὑπέφερε μία χριστιανὴ διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ «τ' ἀδύνατα μέρη» τοῦτέστι τὰ θήλεα, νὰ ἐκφράσῃ λέγω, παραπλήσια αἰσθήματα. Ὅταν μάλιστα ἡ μήτηρ της ἤκουε περὶ ἀρρωστίας μικρῶν κορσιῶν εἶχεν ἀκουσθῇ σείουσα τὴν κεφαλὴν νὰ λέγῃ:

— Σὰ σ' ἀκούω, γειτόνισα! .. «Δὲν εἶ-

νε χάρος, δὲν εἶνε θράχος;» ἐπειδὴ συνείθιζε πολὺ συχνὰ νὰ ἐκφράζεται μὲ παροιμίας λίαν ἐκφραστικὰς. Καὶ ἄλλοτε πάλιν τὴν ἤκουσαν νὰ δογματίξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν συμφέρει νὰ κάμνῃ πολλὰ κορίτσια, καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ πανδρεύεται κανεὶς. Ἡ δὲ συνήθης εὐχή της πρὸς τὰ μικρὰ κορσῖα ἦτο «νὰ μὴ σώσου!.. Νὰ μὴν πᾶνε παραπάνω!»

Καὶ ἄλλοτε προέβη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ εἴπῃ.

— Τί νὰ σᾶς πῶ!.. Ἔτσι τούρχειται τάνθρώπου, τὴν ὥρα ποῦ γεννιῶνται νὰ τὰ καρδοπνίγῃ!...

Ναὶ μὲν τὸ εἶπεν, ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ ἦτον ἱκανὴ νὰ τὸ κάμῃ ποτέ.. Καὶ ἡ ἰδίᾳ δὲν τὸ ἐπίστευεν.

Γ'.

Οὕτω εἶχον διαρρεύσει πολλαὶ νύκτες ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ τῆς Δελχαρῶς τῆς Τραχήλαινας. Ἀφοῦ τὸ μικρόν ἐβαπτίσθη, καὶ ὠνομάσθη Χαδούλα, μὲ τ' ὄνομα τῆς μάμμης του—τὸ ὅποιον ἔκαμεν ἐκείνην νὰ μορφάζῃ σείουσα τὴν κεφαλὴν, καὶ νὰ ψυθιρίξῃ «μὴν τύχη καὶ χαθῇ τ' ὄνομα!»—πάλιν ἡ γραῖα ἠγγύπνει, ἄν καὶ τὸ μωρόν ἐφαίνετο νὰ εἶνε ὀπωροῦν

καλλίτερα. "Άλλως ή άγρυπνία ήτο έν τή φύσει και τή ιδιοσυγκρασία τής Φραγκογιαννούς ήτις έσκέπτετο χίλια πράγματα, και είχε τόν ύπνον δύσκολον. Οί λογισμοί και αι άναμνήσεις τής, άμαυραί εικόνες του παρελθόντος, ήρχοντο άλλεπαλλάηλοι ως κύματα μέσα εις τόν νοΰν τής πρό τών οφθαλμών τής ψυχής τής.

Είχε καρπογονήσει, λοιπόν, ή Χαδοΰλα τόσα τέκνα, και κτίσει μικρόν οσπίτιον διά να κατοικήση. "Όσον ήΰξανεν ή οικογένεια-τόσον ήΰξανον και τά «φαρμάκια». Ναί, από τας ίδίαις οικονομίας τής είχεν άποκτήσει τήν μικράν οικίαν ή Γιαννού, και όχι από τά περισεύματα του σύζυγου τής. "Ο μάστρο-Γιάνης ή Σκούφος, ή ή «Λογαριασμός», δέν είξευρε πράγματι, να λογαριάση καλά ούτε πόσα μεροκάματα είχε δουλέψει, ούτε πόσα κάνου, τέσσαρα ή πέντε ή έξ μεροκάματα τής έβδομάδος προς μίαν και 75 ή μίαν και 80 διότι τόσα έπαιρνεν ως τρίτης τάξεως μακαργός. "Όταν ένιστε, ως καλαφάτης, έπληρώ-νετο προς 2.35 ή 2.40, πάλιν δέν είξευρε να τά λογαριάση.

Μόνον του ήρεσκε να τά πίνη, σχεδόν όλα, τήν Κυριακήν. Πλήν εύτυχώς ή σύζυγός του είχε λάβη τά μέτρα τής, κ' έπαιρνεν αυτή τά λεπτά στα χέρια τής τό Σάββατον τό βράδυ. "Η τά εισέπραττε κατ' ευθείαν από τόν πρωτομάστορην, όχι άνευ έριδος και δυσκολίας επειδή ή πρωτομάστορης δέν ήθελε να τής τά δώση προτιμών να τά έγγείρη εις τόν μάστρο Γιάννην τόν ίδιον από τόν όποιον μάλιστα έκράτει, καθώς και από όλους τούς άλλους, δέκα ή δεκαπέντε λεπτάως έντακτα ποσοστά, λέγων «έχω κορίτσια βρε αδερφέ, έχω κορίτσια!» "Αλλ' ή Φραγκογιαννούσ πού να ήε-λασθή! Αυτή του έδιδε τήν μόνην λογικήν και τήν μόνην πρέπουσαν άπάντησιν. «Έσύ μονάχα έχεις κορίτσια, μάστροη; "Ο άλλος κόσμος δέν έχουν;»

"Η, αν δέν κατώρθωνε να τά λάβη ή ίδια από τόν άρχιναυπηγόν, ή Γιαννού τά ήρπαζε «σα χωρατά, σαν άλήθεια», από τας χείρας του σύζυγου τής, αφού έφρόντιζε πρώτον να τόν «καλοκαρδίση» και να τόν φέρη εις τήν κατάλληλον ψυχολογικήν θέσιν. "Η, τέλος, τόν άφάνε να κοιμηθή μισοζάλισμένος, και τά έκλεπτεν από τά φορέματά του, τήν νύκτα του Σαββάτου. Μόνον τήν Κυριακήν πρωί, του έδιδε διά «χαρτίλκι» 40 ή πενήντα λεπτά.

Λοιπόν είχε κτίσει τόν οικίσκον από τας οικονομίας τής, αλλά ποία ήτο ή πρώτη βάζις του μικρού εκείνου κεφαλαίου; Τήν ώραν

ταύτην, κατά τήν νύκτα τής άγρυπνίας, δια πρώτην φοράν τό εξωμολογείτο καθ' έαυτήν. Ποτέ δέν τό είχεν είπή ούτε εις τόν πνευματικόν τής, εις τόν όποιον άλλως πολύ μικρά πράγματα έλεγεν ακριβώς εκείνα μόνον τα συνήθη άμαρτήματα, όσα εκείνος ήξευρε προ-του να τά είπη αυτή; δηλαδή κικολογίαν, θυμούς, γυναικείας κατόρας και τά τοιαύτα. Ποτέ δέν τό είχεν όμολογήσει εις τήν μητέρα τής, έφ' όσον εκείνη—ήτις άλλως ήτο ή μόνη που τό ύπόπτευε και τό ήξευρε χωρίς να τής τό είπη αυτή. Ναί είνε άληθές, ότι έμελέτα και είχεν άπόφασιν να τής τά είπη κατά τας τελευταίας στιγμάς τής. Πλήν δυστυχώς ή γραΐα, πριν άποθάνη συνέθη να βω-βαθη και να κωραθη και να μείνη άναίσθητη «σαν πρόγμα», όπως περιέγραφε τήν κατά-στασιν ταύτην ή κόρη τής, κ' έτσι δέν έδόθη εύκαιρία να τής όμολογήση τό πταίσμά τής.

Άκόμη όλιγώτερον δέν τό είπε ποτέ εις τόν πατέρα τής, ούτε εις τόν σύζυγόν τής. "Ιδού ποίον ήτο τό μυστικόν τούτο.

Πρό του γάμου τής ή Χαδοΰλα είχεν αρχίσει να κλέπη απ' όλίγα όλίγα εκ των χρημάτων του πατρός τής απ' όλίγους παρά-δες από μισόν γρόσι. Τόσον όλίγα, ώστε σχε-δόν δέν τό ήσθάνθη, ούτε τό ύπόπτευσεν εκεί-νος. Μόνον δύο φορές είχεν έννοήσει ή ίδιος, έτι είχε κήμη έσφαλμένον τόν λογαριασμόν του μικρού θησαυρού του. Τόν θησαυρόν του-τον άπέθετεν εις μίαν κρύπτην, τήν όποιαν πρό πολλού είχεν άνακαλύψει ή γραΐα, μετά χρόνον δέ άνακάλυψε και ή κόρη. Τότε προς καιρόν, ή Χαδοΰλα διέκοψε τας κλοπάς, δια να μη δώση λαβήν μεγαλειτέρας ύπονοίας εις τόν πατέρα τής. Άργότερα, πάλιν εξανάρ-χισε να κλέπη περισσότερο, αλλά δέν «έπι-ανε χαρτωσιά» εμπρός εις τας κλοπάς τής μητρός τής.

Αυτή είχε κλέψει πολλά, αλλά με τέχνην και μέθοδον. "Εκλεπτε τά περισσότερα από τας άλλας έπιχειρήσεις, εις τας όποιάς είχε κατά μέρος τήν διαχείρησιν, καθώς από πώ-λησιν έλαίου και σίνου, προϊόντων των κτη-μάτων τής οικογενείας, και όλίγα, σχεδόν ό-σα και ή κόρη τους, από τά μεροκάματα του γέρου. Μετά χρόνους, όταν άνοιξαν ή δουλειές, κι' ή γέρο-Στάθης έγεινε μικρο-αρχιναυπηγός—εσκάρωνε βάρκες και καΐκια μοναχός του βοηθούμενος από τόν υιόν και από τόν πρα-γιόν του, εις τό προαύλιον τής οικίας—τότε ή γραΐα ήμύρησε να κλέπη αρκετά και ά-πό τά κέρδη τής ναυπηγικής τέχνης.

Τελευταίον, όλίγους μήνας πρό του γάμου

τής ή Χαδοΰλα είχε κατορθώσει να άνακαλύ-ψη τήν κρύπτην όπου είχε τό κομπόδεμα ή μητέρα τής. Εις μίαν όπήν του κατωγείου, ανάμεσα εις τά πιθάκια τά μισογεμάτα και τά βαρέλια τ' άδειαν ά εύρίσκετο πλατεΐα και μακρά λωρίς μαύρης μαυδήλας, όπου ή γραΐα είχε δεμένα «σαν σκυλιά» εκατόν έβδομήντα τόσα άργυρά τάλληρα, άλλα κλωμάτα άλλα ρηγγίνες και άλλα τουρκικά, όλα κλειμμένα από τά κέρδη του γέρου και τά προϊόντα των κτη-μάτων. "Η κόρη με φαιδράν εκπλαγγέιν, και με συγκίνησιν τρομάδη, έμέτρησε τά τάλληρα τά σκυλοδεμένα, και είτα τά έβαλε πάλιν εις τήν όπήν των, χωρίς να τολμήση να τά πει-ράξη.

Άλλά τήν παραμονήν του γάμου, τό βράδυ τήν ώραν που ένύχτωνεν—όταν είδε τήν έπι-μονήν των γονέων τής, να μη θέλουν να τής δώσουν αρκετήν προΐκα, και είδε τήν άποϊαν τής μητρός τής—παραφυλάξασα τήν ώραν όπότε ή γραΐα εξέηλθε προς στιγμήν από τήν οικίαν δι' έν θέλημα. κατέθη με' παλμόν καρ-δίας κρυφά στο κατώρι έφαξε και άνεΰρε τό κομπόδεμα, τό σκυλοδεμένο, και τό έλυσε. Αυτήν τήν φοράν τής έφάνησαν ώσαν όλίγα. "Από καιρόν είχεν άφαιρέσει μερικά εκ των ταλλήρων και είχε κήμη χρήσιν δι' άγνωστους σκοπούς. Τής ήλθεν ή ιδέα να πάρη τό κομ-πόδεμα όλον αυτοίσιον μαζί με' τήν λωρίδα τής παλαιής μαυδήλας τής μητρός τής, άλλ' έφοβήθη, έλαβε μόνον όκτώ ή έννέα τάλληρα, κατ' αρχάς—τόσα, όσα έφαντάζετο ότι ή ά-πουσία των δέν θα έπέφερε μεγάλην διαφοράν εις τόν όγκον και δέν θα ήτο άμέσως έπι-σθητή, είτα εκάμε να τό δέση, ακολουθούς πάλιν τό ήνοιξεν, έλαθεν άλλα πέντε ή έξ, τό όλον δέκα πέντε. Κατόπιν πάλιν ένθ' τό έδενε εκ νέου εκάμε κίνημα να τό λύση, με σκοπόν να πάρη άλλα δύο ή τρία άκόμη. Αίφνης τότε ήκουσε τό βήμα τής μητρός τής έξω. Βιαστί-κά έδεσε τό κομπόδεμα και τό έβαλεν εις τήν θέσιν του.

Όλίγας ήμέρας μετά τόν γάμον, ή γραΐα άνεκάλυψε τήν κλοπήν. Άλλά δέν ήθέλησε να είπη τίποτε εις τήν κόρην τής. "Εμεινεν εύ-χαριστημένη διότι εκείνη δέν τά είπρεν όλα. «Στραβομάρα είχαν!» είπε μεταξύ των όδόν-των τής.

Τό ποσόν εκείνο τό όποιον ή Χαδοΰλα είχε κλέψει κατά καιρούς από τούς γονείς τής, ά-νερχόμενον περίπου εις τετρακόσια γρόσια, τό νόμισμα τής έποχής εκείνης, έκρυπτεν επί τόσα έτη έπιμελώς. Άλλά δια να κρίση τήν οικίαν, τό ήΰξεσε με τήν ικανότητά τής. "Ητον

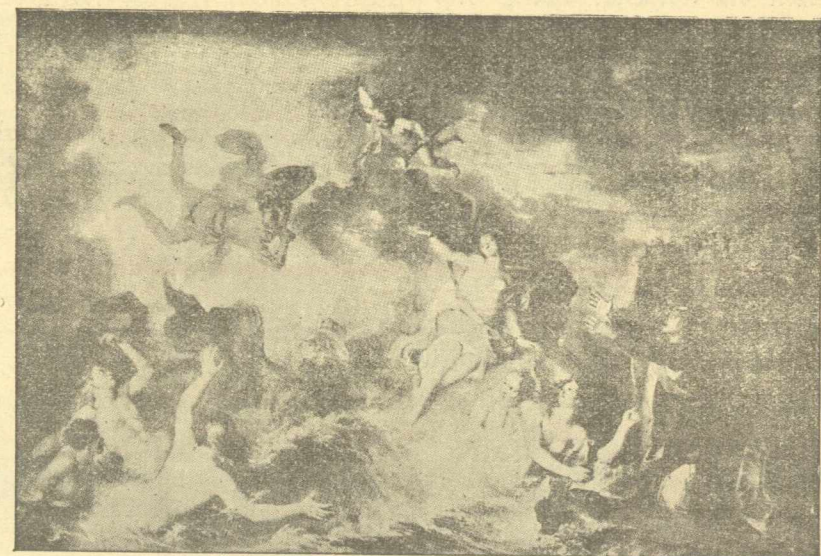
βεβαίως έργατική και έπιδεξία. "Όσον τής έ-πέτρεπον αι μέριμναι τής άνατροφής τόσων άλλεπαλλάηλων τέκνων ξενοδούλευε. Πλήν εις τούς μικρούς τόπους «δέν ύπάρχουσι» ειδικοί, άλλα πολυτεχνίται» και όπως ένκε μπκά-λης κωμωπόλεως είναι συγχρόνως και έμπορος ψιλικών και φαρμακοπόλης, αλλά και τεκο-γλύφος, ούτω και μία καλή ύφάντρια, όποία ήτο ή Φραγκογιαννού, ούδέν εκώλυε να κήμη συγχρόνως και τήν μαμήν ή τήν φευτογιάτρισ-σαν, και άλλα επαγγέλματα άκόμη να εξασκη ήρει να είναι έπιτηδεία. Και ή Φραγκογιαν-νού ήτο έπιτηδειοτάτη μεταξύ όλων των γυ-ναικών.

"Εδιδε βότανα, εκάμε κηραλισφάς, εξετέλει έντριβάς, έθεράπευε τήν βασκανίαν, παρεσκευ-αζε φάρμακα δια τας πασχούσας, δια τας χλωρωτικας και αναϊμικας κόρας, δια τας έγγύους και τας λεχούς, και τας εκ μητρι-κών άληθδώνων πασχούσας. Με τό καλάθιον ύπό τόν άγκώνα τής άριστερής χειρός, άκο-λουθούμενη από τά δύο τελευταία τέκνα τής τόν Δημητράκην όκτώ έτών, και τήν Κρινιά, εξετίετα, εξήρχετο εις τούς άγρούς, άνέβαινε εις τά όρη, διέτρεχε φάραγγας, κοιλάδας ρεύ-ματτα, έψαχνε να εύρη τά βότανα, όσα αυτή έ-γνωρίζε—τήν άγκυροκρόμδα, τήν δρακοντιά, τό τρίμερο και άλλ' άκόμη—τά εκοπτεν ή τά εξερρίζωνεν, έγέμιζε τό καλάθιον τής κι' έπέστρεφε τό βράδυ εις τήν οικίαν.

Με αυτά τά βότανα κατεσκευάζε διάφορα μαντζούνια, τά όποια έσύσταινεν ως άλλαντα-στα ιατρικά κατά των χρονίων πόνων, του στήθους, τής κοιλίας, των έντέρων κτλ. Τη βοηθεία όλων αυτών των μέσων, όλίγα κερδι-ζουσα, άλλ' οικονομός, κατώρθωσε, με τόν καιρόν να κρίση τήν μικράν φωλιάν τής. Άλλ' οι νεοσοί είχαν αρχίσει να ξεπετοϋν ήδη να φεύγουν ειςτά ξένα!

Κατά τήν έποχήν εκείνην ή πρώτος υιός τής εικοσαέτης ήδη, ή Σταθαρός, είχε ξενιτευθη εις Άμερικην, αφού δέ έστειλεν έν ή δύο γράμ-ματα, εισώπησε, και εκτοτε δέν είχε δώσει σημεΐα ζωής. Μετά τρία έτη ή δεύτερος υιός τής, ή Γιαλγής είχε μεγαλώσει και αυτός και έμβαρκαρίσθη.

Και οι δύο εις τά μικρά των χρόνια, είχαν δοκιμάσει τήν τέχνην του πατρός των, άλλ' ούτε ή εις ούτε ή άλλος έπρόκειψαν πολύ, ούδ' ήρέσθησαν εις αυτήν. "Ο Γιαλγής ως φιλό-στοργος υιός και αδελφός, έγραψε προς τήν μητέρα του εκ Μασσαλίας, όπου είχεν ύπάγει με' ένα πατριωτικό καράδι, ότι άπεφάσισε κι' αυτός να ύπάγη στην Άμερικην, να ιδη τι



Ο ΓΕΡΣΕΥΣ ΣΩΖΕΙ ΤΗΝ ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

γίνεται ή μεγάλος αδελφός του ήσως τόν ανα-καλύψη κάπου. Άλλά προήλθον καιροί και χρόνοι εκτοτε και ούτε ή εις ούτε ή άλλος ήκούσθησαν πλέον.

Τότε έλαθεν άφορμήν ή μητέρα των να έν-ένθυμηθη ένκ παραμυθί του λαού εκ των ά-στειοτέρων, έν ή γίνεται λόγος περί στρώμα-τος από μέλι εις τό όποιον εκόλλησαν διαδο-χικώς και ή πρώτος άπσταλείς υιός τής Γρηγής δια να συλλέξη και φέρη εκείθεν τό μέλι, και ή δεύτερος υιός, όστις είχε σταλή δια να ξε-κολληση τόν πρώτον, και ή τρίτος, όστις έστά-λη δια να φέρη όπισω και τούς δύο, και ή Γέρος, όστις έπήγε να ιδη τι γίνονται οι υιοί του τέλος αυτή ή γρηγί, ή όποία εις τό ύστε-ρον άπεφάσισε να ύπάγη να ιδη, μακρόθεν ζυ-μώς—διότι, ως γρηγί, είχε τόσην πονηρίαν—τι έγειναν ή Γέρος και τά παιδιά και δέν έ-γύρισαν όπισω από τό «θέλημα», εις τό ό-ποιον τούς είχε στείλη, μόλις έγγλύτωσε και δέν εκόλλησε. Τότε στραφέισα προς τούς τέσ-σαρας κολλημένους τούς είπεν: "Α! αυτό σας μέλλει; έμένα δέν με' μέλλει!

"Εν τω μεταξύ ένθ' ή Σταθαρός και ή Για-λγής είχαν ξενιτευθη εις τήν Άμερικην και εί-χαν φάγη λωτόν, ή είχαν πήη τήν Αθήνην, ή Δελχαρώ, ή πρώτη κόρη, πρωτότοκος μετά τούς ξενιτευμένους αδελφούς τής, έμεγάλωνε όλον η έμεγάλωνε. Κ' ή Άμέρτα σχεδόν 4 έτη μικρότερα τής αδελφής τής έμεγάλωνε κι' αυτή έναιμιλλώς με τήν Δελχαρώ κη' «ερ-ριχνε μπόι»—έγίνετο άνδρώδης, μελαψή και ζωηρά, και ή γειτόνισσες τήν ώνόμαζον «τό σερνικοθήλυκο».

Κ' εκείνη ή μικρά τό Κρινάκι, ήτις δέν είχε φεϋ! του κρίνου τό χρώμα, αν και φου-

κά ισχνή, έδείκνυεν ήδη συμπτώματα άνα-πτύξεως.

Πώς μεγαλώνουν, Θεέ μου! έσκέπτετο ή Φραγκογιαννού. Ποτός-κήπος, ποϊον λειβαδι, ποία άνειξες παράγει αυτό τό φυτόν! Και πως βλαστάνει και θάλλει και φυλλομανεί κα-φροντώνει! Και ζλοι αυτοί οι βλαστοί, όλα να νεόφυτα, θα γείνουν μίαν ήμέραν πρασιαί, λόχημι κήποι; Και ούτω θα εξακολουθη; Και π'όσα οικογένεια εις τήν γειτονίαν και εις τήν συνοικίαν και εις τήν πόλιν είχαν από δύο έως τρία κοράσια. Μερικά είχαν τέσσαρα και άλλα πέντε. Μία μητέρα είχε έξ θυγατέρας χωρίς κανένα υιόν, άλλη μία είχε επτά κ' ένα υιόν, ή όποίας έφαινετο προωρισμένος να φανη άχρηστος.

Λοιπόν όλοι αυτοί οι γονείς, όλα τά άν-δρόγυνα, ζλοι αι χήραι, άνάγκη π'όσα και χρέος άπαραίτητον, να υπανδρεύσουν όλας αυ-τάς τας κόρας και τας πέντε και και έξ και τας επτά. Και να δώσουν εις όλας προΐ-κα. Π'όσα πτωχή οικογένεια, π'όσα μήτηρ χήρα με' δύο στρέματα άγρούς, με' ένα πενι-χρόν οικίσκον, ταλαιπωρούμενη, ξενοδουλεύ-ουσα—είτε κολληγίσα άλλων εύπορωτέρων οικογενειών εις τά κτήματα, εις τας συκάς και τας μορέας—συλλέγουσα φύλλα, παράγουσα όλίγην μέταξαν—ή τρέφουσα δύο ή τρεις αΐ-γας ή άμνάδας—γινόμενη κακή με' όλους τούς γείτονας, πληρώνουσα πρόστιμα δια μικράς ζημίας—φορολογουμένη άσπλ άγχωνε, τρώγου-σα κρήνον άρτον ποτισμένον με' ιδρωτα άλ-μυρόν ώφειλεν εξ άπαντος «ν' άποκαταστήση» όλα τά θήλα ταύτα και να δώση πέντε, έξ, ή επτά προΐκας! Ω Θεέ μου!

Και όποιās προΐκας, κατά τά νησιωτικά

έθιμα «Σπίτι στα Κοτρώνια, άμπελι στην Άμμουδιά, έληώνα στο Λεχοῦνι, χωράφι στα Στροφιλιά». Άλλά κατά τους τελευταίους χρόνους περι τὰ μέσα του αἰῶνος, είχε κολλήσει και άλλη ψόφα. Τὸ «μέτρημα», ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἰς Κωνσταντινούπολιν ὠνομάζετο «τράχωμα», συνήθειαν τὴν ὁποίαν, ἂν δὲν ἀπατώμαι εἶχεν ἀφορίσει ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία. Ὡφειλεν ἕκαστος νὰ δώσει καὶ μετρητὴν πρῶτα. Δισχιλίας, χίλιας, πενταχσίας, ἀδιάφορον. Ἄλλως, ἄς εἶχε τὰς κόρας του νὰ τὰς καμαρώνῃ. Ἄλλως, ἄς τὰς ἔβαζε στὸ βράφι. Ἄς τὰς ἔκλειε στὸ δουλάπι. Ἄς τὰς ἔστελνε στὸ Μουσεῖον.

Δ'.

Ἔως ἐδῶ εἶχον φύσει αἱ ἀναμνήσεις καὶ οἱ λογισμοὶ τῆς ἀργυρνούσης γραΐας. Ἐβλάλησε τὸ δεύτερον ὁ πετεινός. Ὁ εἶχαν περάσει δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἰανουάριος ὁ μὴν, Χρόνος ἡ νύκτα. Βορρᾶς ἐφύσα. Ἡ φωτιά εἰς τὴν ἐστίαν ἔσβυε. Ἡ Φραγκογιαννοῦ ἠσθάνθη ἄγος εἰς τὴν ράχην, καὶ παγωμένους τοὺς πόδας τῆς. Ἦθελε νὰ σηκωθῆ νὰ φέρῃ ὀλίγα ξύλα ἔξω ἀπὸ τὸν πρόδρομον, διὰ νὰ τὰ ρίψῃ εἰς τὴν ἐστίαν, νὰ ξανάψῃ τὸ πῦρ. Ἄλλ' ἠρροπῶρει καὶ ἠσθάνετο μικρὴν νάρκην, ἴσως τὸ πρῶτον σύμπτωμα τοῦ εἰσβαλλόντος ὕπνου.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην τόσον παρῶρα, ἐνῶ εἶχεν κλειστά τὰ ὄμματα, ἐκρούσθη παραδόξως ἔξωθεν ἡ θύρα. Ἡ γράφα ἐξαφνίσθη. Δὲν ἤθελε νὰ φωνάξῃ «ποῖς εἶναι» διὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ τὴν λεχώ ἄλλ' ἀπέτιναξε τὴν νάρκην τῆς διακοπέσαν ἤδη ἀποτόμως διὰ τοῦ κράτους τῆς θύρας τὸν ὅποιον εἶχεν ἀκούσει, ἐσηκώθη σιγά, ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου. Πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν ἔξω θύραν, ἤκουσε διακριτικῶς, ψίθυρον φωνήν.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ «ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΑΓΑΠΗ», ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΟΡ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Στὰ μαλλιά τους ἔχουν οἱ ξανθὲς φαρμάκι. Πιὰ ψυχὴ δὲν ἔχω, πιὰ ζωὴ δὲ νοιώθω, ἀπ' ἔντας καὶ στὸ μέτωπο σ' ἔχω φιλημένη, μιὰν ἡμέρα ποῦ ἦσαν ἀποκιμοισμένη στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἡ μυροδιά σὰν μπόρας ποῦ με ξετρελλάνε, τότες ποῦ ρουφούσα τὰ ξανθὰ μαλλιά σου, σέρνομαι στοὺς βάλτους, κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους, τὸ κεφάλι χώνω μὲς στὴν ἄμμουδιά, νὰ μὴν τὴν ἀκούω πιὰ τὴ μυροδιά.

Μάταια ἔτι καὶ ἂν κάμω· εἶναι ἡ μυροδιά τῆς ποῦ με ξετρελλαίνει ὡς καὶ

μὲς στὴν ἄμμο. Πιὰ δὲν εἶναι ἡ θάλασσα μὲ τὴ μυροδιά τῆς, στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας εἶναι τὰ μαλλιά τῆς, τὰ ὑγρά μαλλιά τῆς.

Ψὲς ὁ ἥλιος ἔστησε καταμεσίς στὸ κῦμα τῆ χρυσῆ κολόνα του. Μὰ ἐγὼ ἀπ' τὸ βράχο εἶδα, ξανθὴ, ἐτένα νὰ κολυμπᾶς στὸ κῦμα πάνω τὸ χρυσό, κάτω ἀπ' τὰ πλωμένα τὰ χρυσὰ μαλλιά σου.

Τὸ χρυσὸ τὸ κῦμα, τὴ χρυσῆ τὴν ἄμμο, κάθε τι ποῦ λάμπει μὲς στὸν οὐρανό, τὸ λαμπρὸ τῆς μπόρας σύ σου ποῦ διαβαίνει, σύ μὲ τὰ ξανθὰ σου, ἄμμουδιά καὶ κῦμα, σύνεφα, οὐρανό.

I. N. Γρυπῆρος

ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

ΛΥΩΝΟΥΝ

Τὸ βράδυ ὁ οὐρανὸς λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὰστρα καὶ ὁ ψυχρὸς βορριάς εἶχεν ἐρημαμένους τοὺς δρόμους.

Ὅλοι κοιμήθηκαν μὲ μιὰ χαρὰ γιὰ τὸ ἥλιος τὴν αὐγὴ θὰ τοὺς ἐξέσταινε καὶ θὰ σκορπιζόνταν σὰν πρόβατα σκάρο στὶς δουλειές τους. Κοιμάται κανεὶς μ' ἕνα ὄνειρο καὶ μιὰν ἐλπίδα καὶ ξυπνάει μὲ μιὰ φρικτὴ πραγματικότητα. Κοντὰ στὰ ξημερώματα, 'στὸ πρῶτο κράξιμο τοῦ πετεινοῦ, ὁ οὐρανὸς συννέφριασε, τ' ἀστέρια σβύσανε καὶ τὸ φεγγάρι σκεπάστηκε. Ἀρχίνησε νὰ πέφτῃ χιόνι καὶ νὰ σκεπάσῃ ὅλο τὸ τόπο. Σιγαλὰ ἱερὴ βασιλεύει καὶ σὲ λίγο ὅλος ὁ τόπος ντύθηκε κάτασπρα. Τὰ δένδρα γέρονουν τὰ φύλλα τους καὶ θρονιάζεται ἀπάνω τὸ χιόνι, τὰ πλούσια παλάτια μοιάζουν σὰν νύφες μὲ τὴ καινούρια φορεσιά τους καὶ οἱ φτωχὲς καλύβες ἀσπροπνέονται σὰν κόρες τοῦ χωριοῦ 'στὸ πανηγύρι τῆς Λαμπρῆς. Τὰ πουλιὰ ζητοῦνε μέρος νὰ κρυφτοῦν, καὶ ἀπὸ τί νὰ πρωτοκρυφτοῦν;

Ἐύπνησε περὶ ὁ κόσμος. Μιὰν ἀπεραντὴ ἀσπράδα θαμπώνει τὸ μάτι καὶ μιὰ συλλογὴ γεννέται 'στὸν μυαλό του. Ὁ δουλευτὴς ποῦ ὄνειρευτῆκε νὰ πάει νὰ σκάψῃ καὶ νάρθῃ τὸ βράδυ μὲ γιομάτα χέρια, βλέπει μὲ παράπονο τὴν εἰκόνα τοῦ χιονιοῦ, ὁ τσομπάνης κλαίει γιὰ τὴν γιδοπρόβατὰ του δὲν θὰ θροῦν νὰ φάνε καὶ τὰ μικρὰ ἀρνάκια τουρτουρίζουν μέσα 'στὴ καλύβα, τὰ σκυλιὰ παίζουν ἀξένιαστα 'στὸ χιόνι, οἱ πλούσιοι καμαρώνουν τὴ νέα ἡμέρα καὶ ὄνειρευτῆσαν χοροὺς καὶ γλέντια, φαγοπότια καὶ ἀπόλαυσι μέσα στὰ ζεστά παλάτια των, τὰ παλληκάρια βγαίνουν νὰ πετάξουν χιόνι καὶ νὰ χαροῦν τὴν ἀφοβία των, οἱ ζευγολάτες

παρακαλοῦνε νὰ βαστάξῃ αὐτὸς ὁ καιρὸς γιὰ τὰ στάρια θὰ πάνε τρία μπόγισ, ἄλλοι κλαίνε ποῦ δὲν ἔχουν φωτιά καὶ ζαρώνουν νυστικοὶ μέσα 'στὰ πολυόσκουτὰ τους, προτιμοῦν ἐκεῖ νὰ μείνουν γιὰ τὴν ἄν ζεπεταχτοῦν ὁ θάνατος τοὺς περιμένει

Μοῦ φαίνεται ὅλη αὐτὴ ἡ τραγωδία τοῦ κόσμου σὰν μιὰ κηδεῖα ποῦ παραστέκουν ὅλα τὰ αἰσθήματα μὲ τὲς λύπες καὶ τὲς χαρὲς τους. Ὁ τόπος νεκρός, τὸ χιόνι ἡ φορεσιά του, καὶ παραπίσω οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι, ἄλλοι γελοῦνε καὶ ἄλλοι κλαίνε.

Ὁ ἥλιος! Λαχταροῦν τὸν ἥλιο οἱ περισσότεροι κι' αὐτοὶ εἶναι οἱ γεροὶ κι' οἱ δυνατοὶ τοῦ κόσμου. Ἐχουν μέσα τους ὅλη τὴ φωτιά καὶ τὴ θέλησι μὰ δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν καὶ νὰ δουλέψουν νὰ γκρεμίσουν καὶ νὰ χτίσουν. Τὶ νὰ τὴν κάμουν τὴ θέλησι καὶ τὴ δύναμι χωρὶς τὸν ἥλιο; Μπροστὰ στὸ δρόμο χιόνια στίβες τοὺς κλίνουν τὸ διάβα καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ μείνουν μονάχα μὲ τὴν ἐσωτερικὴ φωτιά καὶ τοὺς πολλοὺς συλλογισμοὺς. Τὸν ἥλιο, δώστε τὸν ἥλιο στοὺς μεστοὺς καὶ δυνατοὺς κι' ὁ κόσμος ὅλος θὰ θεριέψῃ καὶ θὰ χαίρεται. Οἱ πλούσιοι μέσα 'στὰ χρυσοστολισμένα παλάτια τους θέλουν χιόνια, κάτι δίνουν γιὰ νὰ κρατήσῃ ἔτσι ὁ καιρὸς, νὰ προσκαλέσουν ὅτι ἠθικὸ κι' ἀνήθικο μέσα 'στὸ παλάτι τους καὶ νὰ τὸ ξεπορνέψουν. Γλέντια καὶ χοροὺς καὶ σφυχαγαλιάσματα καὶ τῆς σάρκας ἀτελείωτη καταστροφή, ὕπνος βαρὺς καὶ κουρασμένος, καπνὸς ποῦ πνίγει μέσα ἐκεῖ, κι' ἀπ' ὄζω 'στὸ χωράφι ποῦ θάδινε καρπὸ, 'στὰ δέντρα ποῦ θὰ φουντώσουν λουλούδια. 'στὸ βουνὸ ποῦ θὰ ζεπεταχτὴ χορτάρι, χιόνια, χιόνια. Ἄχ! τὸν ἥλιο δώστε γιὰ τὸ οἱ πολλοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ δὲν μποροῦν νὰ προχωρήσουν.

Ὅσοι μποροῦν νὰ δώσουν τὸν ἥλιο ἄς τὸ κάμουν μιὰ ὥρα ἀρχίτερα γιὰ τὸ χιόνι μαραινέει κάθε ὀρμὴ, πλακάνει κάθε τρανό, κι' ὅταν ἔρθῃ θάνε ἀργά, σκοτεινά. Πλημμύρισεν ἡ χώρα μας ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ τοὺς ἀχρηστους ποῦ θέλουν νὰ βάλουν ἐμπόδια σὲ κάθε γερὸ καὶ φωτεινὸ. Μιὰ ἐπανάστασι μὲ νόμους φυσικοὺς κι' ὀργανικοὺς δουλεύει γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ κακό. Καὶ δουλεύει ἀδιάκοπα, θαρραλέα, θυσιαζόντας κάθε πολῦτιμο καὶ ἱερό. Ἡ ἐπανάστασι δουλεύει σὰν φωτιά μεγάλη κάτω ἀπὸ ἕνα ἠφαιστειο, ποῦ ἀπάνω του ζοῦν καὶ θησουρίζουν οἱ τρανοὶ καὶ λογοπανάδες, ποῦ ἔχουν σὲ καθημερινὴ δημοπρασία τὴ τιμὴ καὶ τὸ φιλικὸ χρέος, τὸ ἔθνικὸ, τὸ πολιτικὸ, τὸ κοινωνικὸ, τὸ θρησκευτικὸ, τὸ γλωσσικὸ, τὸ γραμματικὸ, τὸ ποιητικὸ, τὸ σκολικὸ.



Ο ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΔΙΠΛΟΥΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Μὰ νὰ τὸ ἠφαιστειο, τὸ βλέπω νὰ καπνίζει, δίχνει τὴ πρώτη ὀρμὴ του, σὲ λίγο θ' ἀββῆ ἡ φωτιά καὶ θὰ στεῖλῃ 'στὸ διάβολο ὅτι ἀχρηστο ὑπάρχει ἐκεῖ ἀπάνω. Μὰ νὰ ἀκόμα μὲ τοὺς πρώτους καπνοὺς καὶ ἡ βροχὴ ποῦ λυώνει τὰ τὰ χιόνια, καί, θέαμα ὑπέρλαμπρο, ὁ ἥλιος βγαίνει· νά, νά, ἡ πρώτες ἀχτινές του!

M. A. Ροδάς.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

— Ὅταν κατὰ τύχη ἡ κολακεία δὲν ἐπιτυγχάνει, δὲ φταίει αὐτὴ ἄλλ' ὁ κόλαξ.

— Ὅμορφη γυναῖκα χωρὶς πνεῦμα καὶ καρδιά μοιάζει πλούσιο καὶ χρυσὸ πλαίσιο χωρὶς εἰκόνα.

— Ἐκεῖνος ποῦ φανερώνει τὸ μυστικὸ του δὲ θὰ φυλάξῃ καὶ τὸ δικό σας.

— Ἡ γαλλίδα ἀκολουθεῖ τὸν σεμνὸν δπως ὁ σκύλλος τὸν κύριόν του ἐνῶ οἱ ἄλλες γυναῖκες δπως ἀκολουθεῖ ὁ τυφλὸς τὸν σκύλλον του.

— Ἀγάπη χωρὶς ἐκτίμησι εἶναι ψεύτικη ἀγάπη

Bonange

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ,"

Εἶπε ὁ μεγάλος ποιητῆς
Μεσ' στὰ σκοτάδια τὸ πιὸ βαθὺ σκοτάδι εἶνε ἡ ψυχὴ

Ὁ ἄντρας τῆς γυναίκας εἶνε τὸ αἶνιγμα
Καὶ σὺ γυναῖκα ἡ σφίγγα τοῦ ἄντρα εἶσαι καὶ σὺ.

Ἐνας γκρεμνὸς μέσα μου χάνκει
Μαῦρος νόμος ὠμίμενα, ὠμίε!
Τὸ δικό μου γκρεμνὸ κανεὶς δὲ ξέρει
Ἐξω ἀπὸ ἐμέ!..

Κωστῆς Παλαμᾶς

CARMINA TRISTICIA

ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΤΡΟ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

II

Καὶ στῆς καρδιάς μου τὸ μυστικὸ περιβόλι, ἐφύτρωσε τὸ ἀγνόλευκο τῆς ἀγάπης τριανταφυλλάκι. Οἱ ῥιζὲς του ἀπλώσαν βαθειὰ μέσα στὰ πυρωμένα σωθικά μου. Τὰ φυλλαράκια του σὰν νιφάδες χιόνι, σὰν φτερά ἀπὸ ἄσπρες μικρὲς πεταλοῦδιτσες, φυτωμένα σὲ δλοπράσινο κάμπο. Ἦτανε δροσάτο γιὰ τὴν καρδιάς μου τὸ αἶμα τὸ εἶχα θεριμμένο, καὶ τῆς νηότης μου τὸ χυμὸ ἐρροῦφεξε.

Μυστικὸ καὶ ἀθώγητο, ἐκεῖ βαθειὰ ἐμεγάλωσε, καὶ μύρωνε ὅλη μου τὴν ὑπαρξή. Τὸ μόνο φῶς ποῦ γνώρισε, ἦταν τὸ φῶς τῶν ματιῶν σου, ποῦ γλύστραε μέσα μου, καὶ μὲ πλημμυροῦσε ὄντας σ' ἀντίκρουζα.

— Ὡ! τὴ φωτοπλημύρα ἀπὸ ἥλιους μαύρους, ... δλόμανους! τὸ φῶς τὸ ἀπόκοσμο, ποῦ κάνει τὸ αἶμα νὰ βράξῃ μέσα στῆς φλέβες.

Δὲν τὸ νανοῦρισαν αὐτὸ ἄσπρες δροσάτες, οὔτε τὸ πρωῖνὸ ἀγέρι τὸ φίλησε, οὔτε ἡ δροσιὰ τὸ ἔλουσε, τὸ ἀγνόλευκο τῆς ἀγάπης μου λουλούδι. Γιὰ τὸ μόνο καὶ γλυκοῖνοῖξε τὸ λευκοπράσινο μπουμπουκάκι, οἱ φλογεροὶ στεναγμοὶ μου τὸ χάιδεψαν, καὶ τότε μόνο τὰ δάκρυά μου

στάλαξαν ἀπάνω στὰ βελουδένια δοδόφυλλα σὰν τρεμουλιαστὲς διαμαντένιες δροσοσταλίδες.

Αὐτὸ τὸ λουλούδι στὸ χάρισα.

Κι' ἐσὺ τὸ ἀρπαξὲς βάρβαρα, μώδηςες σκληρὰ τὰ φυλλαράκια του, καὶ τὰ τίναξες περιφρονητικὰ μακριὰ σου. Ὁ Βορρᾶς τ' ἀρπαξε στὸ γοργοπέταμά του, τὰ κύλισε μέσα στῆς σκόνες καὶ τ' ἄχυρα ποῦ ἔσπανε κατόπι του, τὰ ἔτριξε μέσα στῆς λάσπες. Ἐκεῖ, πρόστιχα τσαλαπατήθηκαν ἀπὸ τοὺς βιαστικοὺς στρατοκόπους, λερωθήκε ἡ ἀγνόγη των, καὶ ἔγιναν κι' αὐτὰ λάσπη.

Κι' ἐγὼ, ἀλλοίμονο! φίλησα τὰ ῥόδινα αὐτὰ δάκτυλα ποῦ σκόρπισαν τὴν εὐτυχία μου στοὺς τέσσερες ἀγέριδες, καὶ σπύραξαν τὴ ψυχὴ μου τόσον ἀπονα

III

Στράγγιξα τὸ ἅγιο αἶσθημά μου στῆς ψυχῆς μου τὸ Δισκοπότηρο τὸ διαμαντένιο, Ἐκεῖ μέσα στάλαξα τὸ ματωμένον Ἴδρω ποῦ ἔχουσα κυνηγώντας τὴν ἀπιαστὴ δόξα, γιὰ νὰ γίνω ἄξιός σου, ὅταν μοῦπες. «Εἶμαι πολὺ ψηλὰ γιὰ σένα!» Σὰν Μαργαρίτη, μώδηςα μέσα τὸ δαρνοκλάδο ποῦ μοῦδωκεν ὁ κόσμος, ὅταν τοῦ χάρισα ἀκερία τὴ ψυχὴ μου. Τάραξες τὴν ἀκρυφὴ λειτουργιά, μοῦ τὸ πήρες, καὶ σὲ συμπόσια ἀσελγικά τὸ ἄδειασες. Τὸ μίανες σὲ μεθύσια σαρκικά, καὶ σὲ πρόστιχα στόματα κολασμένα ἀπὸ ἐπιθυμίες ἁμαρτωλὲς τὸ ἔδωσες. Τὸ ἄγγιξαν χεῖλια φλογισμένα ἀπὸ πάθη Σατυρικά.

Κι' ἐγὼ; ἀλλοίμονο φίλησα τὰ χεῖλια σου, βρεγμένα ἀκόμα ἀπὸ τὸ αἶμά μου....

III

Μοῦ πήρες καὶ τὴν ἄρπα τὴν χρυσόφτιαστη, ποῦ τόσες φορὲς ἀρμόνισε τὸ τραγοῦδι τῆς λατρείας μου. Τρεῖς κόρδες τενωμένες στὰ στρόφια τῆς ἔκλαιγαν ὀδυμνῆς στὸν πόνο μου. Τὸ Πάθος, ὁ Ἐρωτας, καὶ ὁ Θάνατος. Κυλοῦσαν τὰ τραγοῦδια μεσ' ἀπὸ τὰ τέλια τῆς ἀργόμελα καὶ παρασχικά, σὰν τὴν ἐγάδιευαν μὲ φόβο καὶ ἀγάπη τὰ δάκτυλά μου. Μοῦπες:

— Ὡ! τὰ μαγεμένα τραγοῦδια ποῦ κρυφοκλαίγει ἡ ἄρπα σου!

— Ναί, Ἦταν ἔτσι γιὰ τὴν καρδιά μου ἀντιβούζαν, κι' ἀπὸ τὴ ψυχὴ μου ἦτανε τὸ νοσημένα.

σε τρελλής χαράς εορτές. Θέλησες να παλῆς ἐπάνω της χαρούμενος σκοπούς... "Εκλαψεν ἡ ἄρπα, καὶ ῥάγισε...

Καὶ σὺ θυμωμένη τὴν ἔριξες μακρὰ. Μάζεψα τὰ συντρίμια της, καὶ κανένας τεχνίτης δὲν μπόρεσε νὰ τὴ ξαναφτιάξῃ:

Καὶ γέλασες, πρόσχαρη, καὶ γυτεύτρα πάντα. Δοκίμασα καὶ γὼ νὰ γελᾶσω. Γιατί ἐστὶ τὸ ἡθέλες. Ἄλοιμονο! λυγμοὶ χύθηκαν ἀπὸ τὰ δυνατισμένο μου στήθος... Γυναίκα αἰώνια!

Σκαμιά Γιενάφης 1911

Στρατῆς Μυριθίλης

ΑΠΟ ΟΣΑ ΕΓΚΡΙΝΟΝΤΑΙ

Η ΤΥΧΗ Τ' ΟΡΦΑΝΟΥ

Τὸ γινώρισα τὸ ἄμωρο!...

Ἦτο μικράκι ἀκόμα ὀχτὼ ἔως ἑννιά χρονῶ ὅταν ὁ χάρος ὁ κωφὸς καὶ ἀσπλαχνος τοῦ ἄρπαξε τὴ μητερούλα του τὴ μόνη συντροφιά του ἐδῶ στὴ γῆ καὶ τῶρριζε ἀλύπητα μέσα στὸν πλάνο τοῦτο κόσμῳ. Ἦτο μικράκι ἀκόμα ὅταν ὁ χάρος τὸ ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ ἦσυχο λιμάνι ὅπου ἦτο ἀραγμένο, στῆς μητερούλας του τὴν ἀγκαλιά καὶ τῶρριζε χωρὶς κωθερνήτη, χωρὶς τιμῶνι στὸ μεγάλο καὶ φουρτουνιασμένο τοῦ κόσμου πέλαγο γιὰ νὰ ὑποφέρει, γιὰ νὰ λυπαται, γιὰ νὰ μαραίνεται...

Μιά μέρα μονάχη μου τριγύριζα στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ μας κάτω ἀπ' τὰ μεγάλα καὶ περήφανα κυπαρίσσια αὐτῆ τῆ συντροφιά τῶν πεθαμένων· ὁ ἥλιος ἦτο μισοβασιλεμένο πῶς ἀπ' ταῖς κορφαῖς τῶν βουνῶν καὶ ἔδινε μιὰ χρυσὴ λάμψη σ' ὅλα τὰ ἀντικείμενα. Ἀλλὰ κεῖ ἀνάμεσα στὰ μνήματα ἦσαν ὅλα σκοτεινά, ὅλα πένθιμα καὶ μελαγχολικά. Κάποτε ἠκούετο ἡ τελευταία φωνὴ τῶν πουλιῶν ποῦ ἀποχαιρέτιζαν τὸν ἥλιο γιὰ νὰ πᾶν νὰ κοιμηθοῦν.

Ἐκεῖ ποῦ περιπατοῦσα διαβάζοντας τὰ ἐπιγράμματα τῶν τάφων στὴ γωνίτσα τοῦ νεκροταφείου εἶδα ἕνα παιδάκι, πλησίασα ἀπὸ περιέργεια σιγὰ σιγὰ. Ἦτο γονατισμένο σ' ἕνα πολὺ ταπεινὸ μνήμα χωρὶς πλάκα, χωρὶς κανδηλι παρὰ μόνο μ' ἕνα ζύλινο σταυρὸ καὶ προσήχητο. Ἦ στάσις του ἐκεῖνη ἦτο τόσο λυπητερὴ ὥστε καὶ καρδιά ἀκόμα ἀπὸ πέτρα θὰ ἔρραγιζε. Τελείωσε τὴ προσευχὴ ἔσκυψε ἐφίλησε τὸ μαῦρο σταυρὸ σηκώθηκε ἐσπύγγισε τὰ μάτια του καὶ ἦταν ἔτοιμο νὰ φύγῃ.

Τότε τὸ εἶχα πρωτοεἶδει... τὸ ἐπλησίασα καὶ τὸ ῥώτησα ἂν ἤθελε νὰ φύγωμα μαζὺ. Ἐσήκωσε τὰ ὕγρα καὶ ὀνευρεμένα ματάκια του καὶ μὲ κῶταζε μὲ μιὰ ἔκφραση τόσο μελαγχολικὴ ποῦ τὰ δικά μου μάτια γεμίσαν δάκρυα.

Τὸ δύστυχο ἦταν σὰν ἕνα τοῦ κάρπου λουλοῦδι ποῦ διψασμένο, παρακαλεῖ τὸν οὐρανὸ νὰ τοῦ στεῖλῃ μιὰ σταλαγ-

ματιὰ δροσιάς καὶ ἐπὶ τέλους ἐπειδὴ μὲν εἶ ἀπότιστο σιγὰ σιγὰ μαραίνεται ἀπ' ταῖς φλογεραῖς τοῦ ἡλιοῦ ἀκτίδες. Ἐτσι καὶ αὐτὸ τὸ παιδάκι εὐαρό, εὐαρό, ἀρρωστημένο μὲ κάτι μεγάλα μάτια γαλανὰ ποῦ λὲς κλειοῦσαν μέσα τους τὸν οὐρανὸ.

Μὲ κῶταζε καὶ μῶπτε :

— «Νὰ φύγωμα μαζὺ ἀπόψε· ἄς εἶναι ἄβριο ὅμως πάλι μονάχο!.. Τί παρράπονο ποῦ ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτὴ τὴ λέξι «μονάχο».

Ἄπ' τὴ πρώτη φορὰ ποῦ τὸ γινώρισα αὐτὸ τὸ ὄρφανὸ ἐννοίωσα μέσα μου μιὰ πολὺ μεγάλη ἀγάπη γι' αὐτὸ ποῦ εἶχε ἀνάγκη ἀγάπης. Ἐφύγαμα μαζὺ καὶ τοῦ ὑπεσχέθηκα, ὅτι αἶβριο τὸ πρῶτ' ἀλλοθὶ θὰ εἶμαι ἐκεῖ. Τὸ κακόμοιρο! αἰσθάνθηκε μιὰ μεγάλη χαρὰ.

Τὸ πρῶτ' ἐξέχασα νὰ πᾶω τὸ εἶδα νὰ βαστᾶ δυὸ μπουκετάκια ἀπὸ λουλοῦδια τοῦ ἄγρου.

Μὲ πλησιάζει καὶ μοῦ λέγει :

— Τὸ ἕνα εἶναι γιὰ σένα καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὴ μητέρα· τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω νὰ τῆς φέρω ἢ αὐτὰ τὰ φτωχὰ ἀγρολοῦλοῦδα καὶ τὴ θερμὴ μου προσευχὴ. Πόσο ἤθελα νάμαι κοντὰ τῆς ἐκεῖ ἀπάνω στὰ οὐράνια ἐκεῖ ποῦ ἡσυχάζουν ὅσοι πάνε! καθὼς μούλεγε ὁταν ζοῦσε· ἐδῶ κάτω ποτὲ δὲν ἔδοκίμασα χαρὰ ἀπὸ τότε ποῦ μ' ἄφησε ἡ μητέρα μου. Μοῦ σπάρραξε τὴ καρδιά μ' αὐτὰ τὰ θγαλμένα μὲ πόνο λόγια! Σκέφθηκα τόσο μικρὸ! καὶ πόσο ὑποφέρει!

Πλησίασε στὸ μνήμα τῆς μητέρας του σκόρπισε τὰ λουλοῦδα καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται.

Ἔτσι ἐγένετο ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Κάθε πρῶτ' πῆγαινα τὸ συναντοῦσα καὶ τοῦδινά ἕνα φιλή. Ἐννοίωθα πῶς αὐτὸ τὸ φιλή τὸ ἐνεθάρρυνε λιγάκι. Τοῦ πῆγαινα κάποτε παιγνιδάκια, ζαχαρώτα, τοῦδειχνα ζωγραφιές, τὰ ἔδεδετο μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ τὰ πικραμένα του χειλάκια γελούσαν.

Πάντα μούλεγε :

— Θάμαι πιὸ καλά ὅμως κοντὰ στὴ μητερίτσα μου Ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμοῦσε καὶ ζεπληρώθηκε. Ἐνα πρῶτ' περισσότερο ἐξασθενημένο μοῦ εἶπε σὰν ἔφρουε τρεμουλιαστά.

— «Αἶβριο δὲν θάλλω· δὲν θὰ ξεχνᾶς νὰ βίχνης τὰ λουλοῦδάκια στὸν τάφο τῆς μητερούλας καὶ στὸν δικό μου ν' ἀνάψης ἕνα κεράκι καὶ ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπᾶ ἀπὸ κεῖ πάνω».

Εἶμαι πολὺ ἐντυχισμένο ποῦ πᾶω στὴ μητέρα μου

Τὰ μάτια μου βουρκώσαν, τὸ πῆρα καὶ τὸ φίλησα καλά, αὐτὸ ἦτο τὸ ὕστερο φιλή.

Τὸ πρῶτ' κατὰ τὴ συνήθειά μου πῆγα καὶ ἔρριξα τὰ λουλοῦδα στὸ τάφο.

Μετὰ πέντ-ἕξ μέρες βλέπω δίπλα σ' ἐκεῖνο τὸ μνήμα ἄλλο μικρὸ νησκαμένο μνηματάκι· ἐδιάβασα τὸ σταυρὸ, ἦταν τοῦ μικροῦ ὄρφανου.

Ἄναψα ἕνα κεράκι καὶ ἔφυγα μὲ δακρυσμένα μάτια ψιθυρίζοντας.

— Δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ δίχως τῆς μητερούλας του τὴ τρυφερὴ ἀγκαλιά.

Ξένη Νησιωτοπούλα

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Σιοῦνται τῶν δέντρων τὰ κλαδιά
Δαρμένα καὶ κλαμένα
Καὶ πέφτουνε τὰ φύλλα τους
Ξερά ἀπὸ κάθε ἔνοια

Στάζει ὁ ἀγέρας νέκρα γύρω του
Καὶ πίνει κάθε κουρασμένο
Καὶ μαῦρα ἀνάγλυφα ἱστορίζονται
Σ' ἕνα κενὸ μαρμαρωμένο.

Ἀπάνω τὸ σπητάκι μας ψηλά
Ἐκεῖ π' ἀνθοῦσαν τὰ λουλοῦδια
Νεκρὸ πομένει μὴ σβυστὰ κεριά καὶ
[φάσματα
Τα κλώνια καὶ τὰ μαυροπούλια.

Νεκρὴ κρατᾶν καὶ ἐμὲ τα στήθεια μου
Κάποια καρδιά ποῦ περιμένει
Πέρα πῶναν Ἀπρίλη μιὰν Ἀνάσταση
Καὶ μιὰ ζωὴ πολυανθισμένη.

K. Κρ.

ΑΠΟ ΤΑ «ΕΡΕΪΠΙΑ»

ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ

Ἐκεῖ ποῦ φτάνει ἡ ματιὰ
πάνω στὴ γῆ τὴν ἀπότομη ψηλά,
ἀσπρίζει ἐρημικὴ ἐκκλησιὰ,
ἐκεῖ ποῦ φτάνει ἡ ματιὰ
ἀνάμεσα στὰ νέφη τὰ λευκά.

* *

Ἐκεῖ ὁ παπᾶς αἶν λειτουργῆ
κατάμονος, οἱ ἴμνοι, οἱ ἄνοι καὶ οἱ
[Ψαλμοί,
τὴν χρυσωμένη Ἀγγῆ,
ἐκεῖ ὁ παπᾶς αἶν λειτουργῆ
βλέπει ν' ἀνοίγουν μπρὸς του οἱ Οὐρανοί.

* *

Κὶ ἀγγέλοι μὲ λευκὰ φτερά
νὰ πέρουν εἰς εὐχῆς, τοὺς ἔμνους τοῦ
[Ψαλμοῦς
πάνω ἀπ' τὰ νέφη τὰ λευκὰ
οἱ ἀγγέλοι μὲ λευκὰ φτερά
τῆς φέρουν στοὺς γαλαξίους οὐρανοῦς.
Δεῖξαι, 1906.

Κώστας Μισαηλίδης

ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙΑ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΟΥΚΑΣ

-Απὸ τὴν ἡμέρα ποῦ δύο-τρια ἔργα του τοποθετημένα σὲ διάφορες βιτρίνες τοῦ Φραγκομαχαλά μὲ σταμάτησαν καὶ μὲ κράτησαν ἀρκετὴν ὥρα ἐκπληκτο ἀπὸ θαυμασμό, δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νὰ γνωρίσω τὸν νεοφερμένον Εὐρωπαϊὸν καλλιτέχνην.

Προχθὲς ἠτύχησα νὰ ἐπίσκεφθῶ τὸ ἀτελιέ του εὐρισκόμενον ἀντικρὺ τῶν καταστημάτων Ξενοπούλου εἰς τὸ μέγαρον ἀκριβῶς εἰς τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἦτο ἡ κλινικὴ τοῦ ἱατροῦ κ. Ζερβοῦ.

Μ' ὄλον τὸν πόθον ποῦ εἶχα νάνεβω τὴ μεγάλη σκάλα τοῦ μεγάρου καὶ νὰ τελειώσω γρήγορα τὴν ἐπίσκεψή μου δὲν τὸ κατῶρθωσα. Αἱ φωτογραφίαι τῆς εἰσόδου μὲ τὰ ἀπλοῦστα ἀλλὰ θαυμάσια καὶ πολύτιμα αὐτοεἰδη πλαισιάτων, ὡσὰν ἄλλαι Σειρήνες, μὲ ἐσαγήνευσαν καὶ μὲ ἀπησχόλησαν περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Μονάχα τους ἤθελαν τότε στὸ νοῦ μου τὰ λόγια τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ. «Ὁ καλλιτέχνης εἶνε ὁ δημιουργὸς τῶν ὡραίων, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν εἶνε αὐτὰ.» Τὴ γνώμη αὐτὴ τοῦ μεγάλου συγγραφέως τὴν ἐννοίωσα βαθειὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ γιὰτὶ ἔβλεπα πῶς φανερὰ τὴν ὄριον ἐπαίξε τὸ καλλιτεχνικὸ αἰσθημα τοῦ κ. Μπούκα μέσα στὴ φωτογραφικὴ τὴν ὁποῖαν—τ' ὁμολογῶ—θεωροῦσα τόσο Ἐρῆ καὶ μονότονη τέχνην.

Ἦταν ὕστερα ἀπὸ λίγα ἀντίκρουσα τὸν κ. Μπούκαν καὶ τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι, αὐτὸ εἶπα, καὶ τὰ ἐδέχθη χωρὶς νὰ κοκκινήσῃ καὶ νὰ μοῦ προβάλλῃ τὴ συνθησιμένη βλακώδη... με τριοφροσύνη

Εἶνε φυσιογνωμία ζωηρὰ καὶ συμποθητικὴ Ἐγγλέζος στοὺς τρόπους, Ρωμῶς ὅμως πάντα στὴ κουβένια, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾶ πολὺ. Ἐπάνω σ' ἕνα τσιγάρο ποῦ τάνωψαμε μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ μηχανήμα ἀεροναύτου, μοῦ διηγήθη μιὰν ὀλόκληρη ἀεροναυτικὴ περιπέτειά του στὸ Λονδίνο καὶ μούδειξε κάτι πολὺ νόστιμες σχετικὲς μὲ τὴν ἱστορία αὐτὴ φωτογραφίες.

Ἦ ποβιρὰ ἐπίπλωσις τοῦ ἀτελιέ του μοῦ ἔδοσε νὰ ἐννοήσω ἀκόμη μιὰν φορὰν πόσον ἡ ἀπλότης ὑποβοηθεῖ τὴν καλλιτεχνίαν. Τίποτε τὸ περιττόν, τὸ ὑπερβολικὸ ἐπιδεικτικόν. Ὅλα ἀπλά, ἀπέριττα, κομψά. Ἀπαράμιλλος ἡ τοποθέτησις τῶν εἰκόνων μεταῦ τῶν ὁποίων διέκρινα καὶ ἔργα ζωγραφικῆς τὰ ὁποῖα θὰ ἐζήλευεν ὁ καλύτερός μας ζωγράφος.

Ἀπὸ τὰ ἔργα του μεγαλυτέραν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε μία διοπτροφόρος Κυρία, ἡ ὁποία ἐκ πρώτης ὄψεως ἐκλαμβάνεται ὡς ἔργον ζωγραφικῆς, ὁ Δήμαρχος τοῦ Λονδίνου, ἕνας ἡλικιωμένος γενοσιφόρος, κάποιον κοριτσάκι ποῦ χαϊδεύει ἀφελέστατα τὸν σκύλλο του, τὸ γατάκι καὶ πρὸ πάντων οἱ ἔχρωμες φωτογραφίες (ἀκουαρέλλα) πρωτοφανεῖς διὰ τὴν πόλιν μας.

Ὅπως κατῶρθωσα νὰ ἀντιληφθῶ τὰ κυριώτερα προσόντα τοῦ κ. Μπούκα εἶνε:

Εἶναι στα Ἐρημοκλήσια ποῦ γκρεμίζουσι
Θλιμμένες παναγιές, χλωμὲς εἰκόνες
Καὶ μοναχὰ ἀγαποῦνε τ' ἀγριολοῦλοῦδα
Κρινάκια, κυκλαμιές, σπαρτά, ἀνεμῶνες

Θυματηράκια ἀγροτικά κ' ἐφήμερα
Ἰσποῦ ἡ θερμὴ εὐλάβια τὰ μαράνη
Τὴν ἀνθινὴ τους τὴ ψυχὴ σκορπίζουσι
Ψυχομαχῶντας, σ' αὐλο λιθάνι.

Τὰ δάκρυά του ὅποιος πάμ' ἀγριολοῦλοῦδα.
Στὸ πρῶτο ἄγγιγμά του ἀνοίγει ἡ πόρτα
Ποῦ ὀλόγυρα οἱ φωνῆς τὴν ἐπλουρίσανε
Τῆς λησμονίας τὴν κέντησαν τὰ χόρτα

Ἄνοιγ' ἡ πόρτα ἔτσι ποῦ συνήθισε
Νὰ τὴν ἀνοίγῃ, μόνον ὁ ἀγέρας
Σάμπως γὰ τὴν ἀνοίγῃ ἡ παναγία
Μὲ τὴν ἀνησυχία γλυκειᾶς μητέρας

Χαροκαμένης γρηῆς ποῦ τὴν λησμόνησαν
Στὸ ἔρημο φτωχικὸ τῆς καὶ προσμένει
Κάποιους ν' ἀρθοῦνε πέρα ἀπὸ μιὰ θάλασσα,
Αἰώνια σκοτεινὴ, φουρτουνιασμένη.

Λόμπρος Πορφύρας

ΑΠΟ ΤΑΣ «ΜΑΡΜΑΡΥΓΑΣ»

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΜΑΣ

Ὅταν γαμβρὸς θὲ νὰ γενῆς
καὶ ἐμὲ νυροῦλα θὰ μὲ ντύσουν
καὶ μὲ στεφάνι λεμονιάς
τὸ μέτωπόν μου θὰ στολίσουν,

Ἀγνὲς λαμπάδες καὶ τοὺς δυὸ
τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ μᾶς φωτίσουν
Λιθάνι καὶ ἄνθη, εὐωδιές,
ὀλόγυρά μας θὰ σκορπίσουν.

Τὴν ἴδια ὥρα καὶ τοὺς δυὸ
μὲ δάκρυα θὰ μᾶς φιλοῦνε,
τραγούδια Χάρου καὶ Ζωῆς
τὰ σπητικά μας θ' ἀντηχοῦνε.

Ὅταν γαμβρὸς θὲ νὰ γενῆς
καὶ ἐγὼ νυροῦλα στολισμένη
μ' ἄσπρα φορέματα καὶ ἀνθοῦς
χλωμὴ θὰ κοίτωμαι, σβυσμένη.

Τραπεζοῦς. Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

Anna Bitter

ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Εἶσαι κῆμα ἀπ' τὸν ἄνεμο ἀφρισμένο
ποῦ τὴ γαλήνη τῆς Ζωῆς μου παίρνεις,
ποῦ ἀνήσυχτα κυλᾶσαι στὰ δνειρά μου,
μὰ τὴ χαρὰ μου γιὰ στεφάνι φέρονεις...
Μονάχα στὸν βυθὸ δὲν ἔχεις φτάσει,
καὶ τ' ἄμετρα τὰ βάθη του δὲν γνώρισες
κάποια Ζωὴ ποῦ καὶ μέσα σπαρταρεῖ
ἀγνώριστη καὶ ἀμάθητη, δὲν ἐννοίωσες...
Ἐκεῖ τὸν πόθο μου σὰν θησαυρὸ παραμυ-

[θι οὔ,

Καὶ πῶς βαθειὰ ἀπὸ σένα ἔχω κρυμμένο
μέσα σὲ νύχτ' ἀτέλειστη καὶ αἰώνια
σὰν πῶς κοιμάσαι σὲ ἀκρογιάλι κουρασμένο.

Σμύρνη Γιάννης Γιαννίσης.

Εἰς τὸ Δάσος

Ἀπὸ τὰ δέντρα πέφτουνε
τὰ φύλλα ἕνα ἕνα
στῆς μάνας γῆς τὴν ἄχαρη
καὶ μαῦρην ἀγκαλιά.
στέκουν τριγύρω τὰ κλαδιά
ψυχρά, σκελεθρωμένα,
καὶ λυπημένα καὶ ἄλλα
κουρνιαζοῦν τὰ πουλιά.

Ἡ καταχνιά σηκώνεται
μὲς ἀπ' τὰ δάση ἀγάλια
καὶ ἀπλώνεται σὰν μυστικὴ
νεράιδα τοῦ βορῆα,
καὶ μοιάζει ἡ φύση, θάλασσα
μὲ δίχως ἀκρογιάλια,
ποῦ κῆμα δὲν ἀκούγεται
ν' ἀντιλαλή βαριά.

Κάπου καὶ κάπου βιαστικὸς
περνάει ἕνας διαβάτης
καὶ σὰν σκιά μὲς στὴ πυκνὴ
χωνεῖ καταχνιά.
Νὰ ἡ ζωὴ! φαινόμεστε
στὰ ψεύτικα φτερά τῆς,
σὰν δνειρο ἀγροπλαστο,
καὶ σβύνομα μὲ μιὰ.

Ἀριστοῦ. Προβελέγγιος

α) Γούστο στη τοποθέτηση και στη στάση (φαντασθήτε ότι ανήψετε ένα βλέμμα παρατηρητικό εις τὰς τόσας προσωπογραφίας τὸ μάτι σας δὲν θὰ ἐνοχληθῆ ἀπὸ τὴν παραμικρὰν μονοτονίαν).

β) Λεπτομέρεια φωτοσκιάσεως (εἰς μίαν τυχοῦσαν προσωπογραφίαν παρατήρησα φωτοσκιάσιν μετώπου καὶ ρινὸς ἢ λεπτομέρεια τῆς ὀπίας μὲ ἐξέπληξε).

γ) Φόντο φυσικὸ, τὸ ὁποῖον δίδει εἰς τὰς φωτογραφίας μὲ γῆν, καὶ

δ) Λεπτότης ἢ ὁποία κυρίως φαίνεται εἰς τὰς ἐγχρώμους φωτογραφίας.

Ὁ κ. Μπούκας εἶναι Μυτιληναῖος, ἔζησε δὲ ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν Εὐρώπῃν κατέχων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἕν ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα φωτογραφία τοῦ Λονδίνου. Ὡς καλλιτέχνης εἶναι πολὺ ἰδιότροπος. Τελευταίως μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κάμῃ μίαν μεγάλην καλλινεχνικὴν περιοδείαν εἰς τὰς πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν μας καὶ πρὶν ἀκόμη τὸ καλοσκεφθῆ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῆ εἰς αὐτήν. Ἄν γὰρ τὸν κ. Μπούκας ἦτο τοῦτο μοιραῖον, γὰρ μὰς ὅμως ἦτο ἕνα πολὺ μεγάλο εὐτύχημα...

Χρῴσης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΑΙΝΕΜΕΝΗ.— Δ. Ν. Τὸ ποιηματάκι σου τὸ διακρίνει κάποια τρυφερότης δὲν τὸ ἐγκρίνομεν ὅμως διὰ τὸ λανθασμένον μέτρο τῶν στίχων σου, οἱ ὅποιοι κάπου κάπου εἶναι καὶ ἄτεχοι. Ἄλλο σας ἔργον δὲν ἐλάβαμε. Θὰ γράψετε καλύτερα φθάσει νὰ καταγίνεσθε μὲ περισσότερο ζῆλον.

ΠΕΡΓΑΜΟΣ.— Γ. Σοφίανόν. Φαντασθήτε ποὺ μόλις χθὲς ἐλάβαμε τὸ γράμμα σας. Πιστεύομεν ὅτι ἔχει ἤδη λήξει ἢ ἔξ αιτίας τῆς κακοκαιρίας ἀκαταστασία τοῦ ταχυδρομείου καὶ ὅτι προθυμῶς θὰ φροντίζετε διὰ τὴν τακτικὴν καὶ ἐγκαιρὸν κυκλοφορίαν τῆς «Νεότητος» μεταξὺ τῶν αὐτοῦ συνδρομητῶν μας. Γράφομεν καὶ ἰδιαιτέρως καὶ πολὺ θὰ μὰς ὑποχρεώσετε ἵν' μὰς ὑποβοηθήσετε πάλιν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν.

Α·Ι·ΔΙΝΙ— Σ Χ' Ζαχαρίου Γραμματόσημα διὰ τὴν συνδρομὴν σας ἐλάβαμε καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε θερμῶς διὰ τὴν προθυμίαν σας.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ.— Ἰ Ἰωακείμην. Δείγμα λευκώματος ἐπέσταλμα. Τὸ ποιημά σου «ἠγδόνι» πιθανὸν νὰ δημοσιευθῆ ἀργότερον ἀφοῦ διορθωθῶν μερικοὶ στίχοι. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς τόσας θερμὰς σου εὐχὰς. Δυστυχῶς μόνον ἀνέκδοτα ἔργα συνεργατῶν μας δημοσιεύομεν.

ΚΑ·Ι·ΡΟΝ— Νέκταρ τῆς Ἀ· Ὀμονιᾶς. Ἐ-εοχο τὸ νεο σας ψευδώνυμον. Ἐπιταγὴν δὲν ἐλάβομεν σὰς στέλλομεν τὰ λευκώματα. Νὰ δοθῆ μὲ τί ὄρεξιν θὰ ἐργασθῆτε αὐτοῦ διὰ τὸ περιοδικόν μας καὶ ἀπὸ τὰς ἐνεργείας σας θὰ ἀποδειχθῆ ἢ τόση πρὸς αὐτὸ ἀγάπη σας, θὰ περιμένομεν λοιπόν!

ΓΗΓΑΝΙ— Α. Ἐλευθεριάδην. Δελτίον σας ἐσωκλείομεν καὶ περιμένομεν τὴν ἐγγραφὴν τῶν συνδρομητῶν διὰ νὰ σὰς διορίσωμεν ἀντιπρόσωπόν μας ὅσοι οἱ συνδρομηταὶ δικαιοῦνται νὰ στέλλουν ἔργα τῶν τὰ ὅποι' ὅμως δημοσιεύονται κατόπιν ἐγκρίσεως.

ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ— Σ. Χατζημιχαλάκην. Θὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰς ὁδηγίους σου. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς.

2) ΔΙΚΕΛΗ.— Κ. Βολοδίνην. Εἴμεθα πολὺ

σύμφωνοι ἢ συνδρομὴ σας ἤρχισεν ἀπὸ τὸ 13 φυλλάδιον· ἂν θέλης διὰ νὰ ἔχῃς ἀκέραιον τὸν τόμον τῆς Νεότητος μὰς παραγγέλλεις καὶ τὰ προηγουμένα φυλλάδια. Περιμένομεν ἀπάντησιν σας διὰ νὰ ἐκδώσωμεν ἀναλόγως τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Ἐπιταγὴ ἐλείφθη. Σὰς ἔναυστέλλομεν τὸ 35 φυλλάδιον. καὶ 1 δεσμ. Λευκωμάτων. Ἡ ἐπιθυμία σας θὰ ἐκτελεσθῆ εὐχαρίστως.

1) ΔΙΚΕΛΗ— Ἐμμ. Περγῶν. Παραγγελία σου ἐξετελέσθησαν.

ΜΑΝΔΑΜΑΔΟΣ— Στρατῶν Σταματοπούλων. Τὸ ἐπισκεπτήριον φαίνεται καθεστῆρσε τὸσον καιρὸν στό ταχυδρομεῖο. Πιστεύομε νὰ πῆρες ὡς τώρα τὴν παραγγελίαν. Τὸ carmina Tristicia ἐνεκρίθη καὶ δημοσιεύεται.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὁ Ὁ Ἀριστείδης Τικμόγλου γιαιτρός ἀπ' ἐκείνους ποὺ θὰ μποροῦσε μὲ περιφάνεια νὰ δείγῃ κ' ἢ Σμύρνη καὶ ἢ Εὐθαλία Π. Βακιρτζόγλου ὡμορφῆ καὶ μὲ χίλιες χάρες γυναικαδέλφῃ τοῦ φίλου μας συνεργάτῃ Κ Μισσηβίδῃ στεφανωθῆκεν στὴν Μαγνησίαν. Νὰ ζήσουν καὶ νὰ γεράσουν χωρὶς καὶ μὴ καὶ λύπη.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐύρτασε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματός του ὁ γνωστός τραπεζίτης τῆς πόλεως μας καὶ ἐκ τῶν πολυτίμων κοινωτικῶν μας παραγόντων κ. Χαράλαμπος Χαλικιόπουλος πρὸς τὸν ὁποῖον διαβιβάζομεν εἰλικρινῆ καὶ ἐγκάρδια συγχαρητήρια.

ΣΑΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Σὰς εὐχαριστῶ ὁλόθερμα εὐγενικοὶ νέοι τοῦ Ἀϊδίνιου. ποὺ τόσο φιλόξενα καὶ ἀδοξα μὲ συντροφέατε τὴν λίγες μέρες ποὺ ἔμεινα μαζίσας Ἡ γνωριμία σας θὰ εἶνε γιὰ μένα ἱερὴ γιὰτὶ ἀνάμεισι στὴν ΑΛΛΗΘΕΙΑ τόσα καὶ τόσα ὄνειρα εἶδα νὰ θερμαίνονται καὶ νὰ δυναμώνουν τὸ μεγάλο μας πόθο. Σεῖς ρουφάτε τὸ φαρμάκι ἀπὸ τοὺς λασποκυλιμένους ποτίζετε ὅμως μὲ μὲ τὰ θερμὰ δάκρυα ποὺ σὰς φέρνουν ὅλα τὰ διαβάσματα τῆ δάφνη ποῦ θὰ μὰς στεφανώσῃ. Καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ. Δικός σας πάντα

Σμύρνη 10)2)911

Μ. Α. ΡΟΔΑΣ

* *

ΤΟ ἘΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΟ :

Θὰ παύσωμεν τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συνδρομὴν τῶν. Διὰ νὰ ἀποφύγωμεν ἐνδεχόμενα παράπονα θὰ τοὺς περιμένωμεν μίαν ἀκόμη ἐβδομάδα. — Εἰς τὸ ἔξῃς οὐδέμια αἰτήσεις ἐγγραφῆς θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς.

* *

ΟΙ ΕΝ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΩ συνδρομηταί

μας δεῖν νὰ συνεννοῶνται δι' ὅτι ἀφορᾷ τὴν «Νεότητα» μὲ τὸν κ. Σάββαν Χατζημιχαλάκην, τὸν μόνον ἀντιπρόσωπον τοῦ περιοδικῆς μας. Ὅσοι δὲ τυχόν δὲν ἔχουσι σκοπὸν νὰ καταβάλουν τὴν συνδρομὴν τῶν νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐγκαίρως εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια ἔχουν λάβῃ μέχρι σήμερον.

* *

Ὁ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ. Κατὰ παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν καὶ ἀγνωστῶν μας παρατείνομεν τὴν προθεσμίαν αὐτῶν ἐπὶ δύο ἀκόμη ἐβδομάδας. Οὐδέμια ἄλλη πράξις θὰ δοθῇ.

ΛΑ·Ι·ΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Σκοπεύοντες προσεχῶς νὰ ἐπιφέρωμεν μεταρρυθμίσεις εἰς λαϊκὴν ἐκδοσὶν τῆς «Νεότητος» ἐκδίδομεν οὕτην προσωρινῶς ἄνευ ἐξωφύλλου.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Γράμματα» Ἀλεξάνδρεια-τευχ. ΑΙ- Φεβρουάριος 1911 συνδρομὴ προπληρωτῆ τὸ ἔτος Γ. Δ, 40 φρ. 10—Περιεχόμενα : Ἀφορμὴς, Κ. Π Καβάφη, τελειωμένα Χ. Ζερβου—Μικρα χρονικά Francis Vielé-Griffin—Στὸν Λευκάτα, Αρ. Καμπάνη—τὸ δέντρο θέρους, Στάθη Καραβία—Σκιρῶνις, Δ. Ζαχαριάδῃ—Ἡ θεωρία τοῦ αἰωνίου γυρισμοῦ, Reiny de Gourmond Ὁ θάνατος τοῦ Σιγαλίωτος, Oscar Wilde—Γνώμες περὶ τέχνης, Χ. Ζερβου—Σημειώματα, Λογοτεχνικὴ Κίνησις

«Νέον Πνεῦμα» Μηνιαῖον φιλολογικὸν περιοδικὸν εἰκονογραφημένον ἐν Κων/πόλει Ἰανουάριος 1911, ἐγγραφὴ ἔτησια φρ. χρ. 15 Περιεχόμενα: τὸ τίμιον σπῆτι δράμα, ὑπὸ Ἀστρία Γράμματα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας Δ. Καλογεροπούλου. Ἐνα ταξεῖδι στό χωριό, Σταμ. Σταματίν κτλ.

ΛΕΥΚΩΜΑ

Ἐνταλλάσσουν λευκώματα ἐκτὸς τῶν λοιπῶν, κατὰ ἀκόλουθα ψευδώνυμα Λέσβιος (Δικελῆ) — Νέκταρ τῆς Λησμονιᾶς (Καίρον) καὶ Ἰωνικός Ἀστὴρ (Ἀϊβαλῆ).

ΑΙΤΗΣΙΣ

πρὸς τὴν Χ. Σ.

Ἀνεβαίνω μὲ τὰ σένα
Βγαίνω πάντα στὰ ψηλά
Μὰ φοβοῦμαι μὴ μπὰ πέσω
Καὶ λαβῶσω τὴν καρδιά.

Ἄκου κ' ἔλα τώρα πάλι
Νὰ ψηλώσωμε μαζί
Καὶ οἱ ἔρωτες, μικρούλα
Θὰ μὰς βλέπουν σὰν χαζοὶ

Σμύρνη

Μπεζμὴ Νουσόρετ

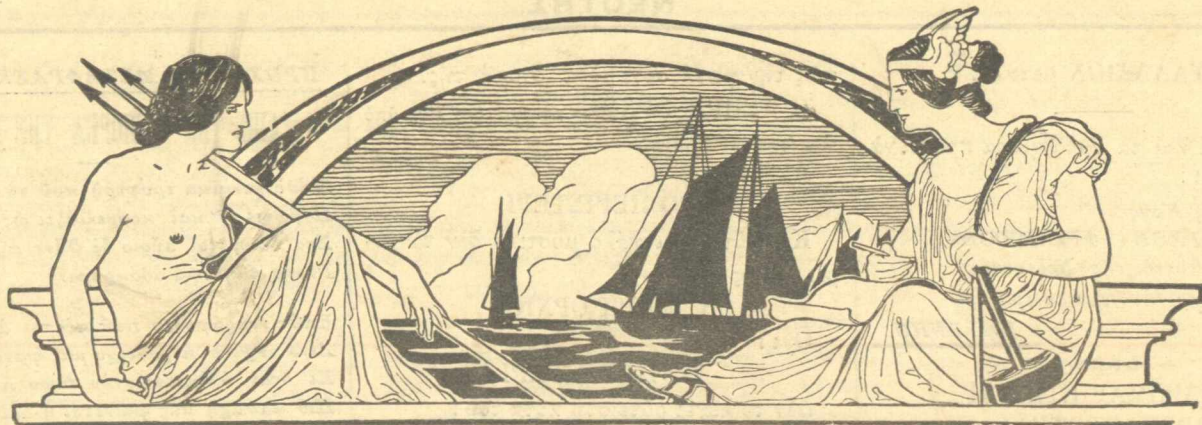
Εἶνε γνωστὸν πόσο εἶνε δύσκολον νὰ γράψῃ ποιήματα, εἰς ξένην γλῶσσαν καὶ μάλιστα Ἑλληνικά. Ε! αὐτὸ ἴλο πολλὸν τὸ κατορθώσῃ ὁ Τοῦρκος Μπεζμὴ Νουσόρετ πρόεδρος τοῦ Δημοκρατικοῦ σώματος ἐν τῇ πόλει μας ὁ ὁποῖος μὰς ἀπέστειλε τοὺς ἀνωτέρω στίχους, οἱ ὅποιοι εἶνε κανονικοὶ στό μέτρο καὶ κρῖνον καὶ κάποιο ἀφελή λυγισμό! Ἐαφρὰ ἀστρα. Συγχαίρομεν ὁλοψύχως τὸν Ἑλληνομαθῆ Τοῦρκον ὁ ὁποῖος ἀπο τὸ πρωτόλειόν του αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ κατορθώσῃ νὰ γράψῃ πολὺ καλύτερα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Καθῆκόν μου θεωρῶ ἀπαραίτητον, ἵνα καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου καὶ τὴν βαθυτάτην μου εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν διαπρεπεῖ μαινετῆρα τῆς πόλεως μας κ. Αἰνεῖαν Βουρνέτην ὅστις ὅλος ἀφιλοκεδῶς ἔσωσε τὴν σύζυγόν μου ἐκ πολλῶν δυσχερῶς τοκετοῦ. Τοιοῦτοι ἐπιστήμονες τυγχάνουσιν ἀξιοῖ πάσης συστάσεως παρὰ τῷ Κοινῷ.

Σταῦρος Καραστράτης.

Τύποις « Ἀμαλθείας »



Ἔτος Α΄.

16 Οκτωβρίου 1910

Ἀριθ. 26

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ—Κ. ΦΡΙΑΛΙΓΓΟΣ

ΣΜΥΡΝΗ

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Απὸ τὸ Βράχο» — «Τὰ μάτια σου»,
Κωστή Προτίρη — «Σαντεκλέρ»
(Συνέχεια) **Edm. Rostand** (μεταφρ. **Χρόση**) — Ἀπὸ τὸν «Σπορέα τῆς Τέφρας»
Charles Guérin. — «Τὸ γίασμι» **Στέλιου Σπερλίντζι**. — «Ὁ Ἀξίος Νονός»
N. Kalantarov. — Ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον
τῆς Κοινωνίας, **Πλ. Δρακούλη**. — «Ἀγνή»
(συνέχεια) **Κ. Φρελίγγου**. — «Ὁ Βενιζέλος»,
Μ. Ροῦξ. — «Ἡ διακοπέισα ἐξομολόγησις»,
Αἰωνίας Ἀγάπης. — «Φιλολογικὴ Ζωή»,
Ε. — «Ὅτι θέλετε». — «Λοξὲς Ματιές»,
Βιαστεκούδ. — «Ἑλληνικὴ ὀπερέττα». — Τὸ
διαγωνισμὰ μας. — Ἀλλήλογραφία. — Μουσικὴ.
— κτλ.

ΠΑΛΗΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΡΑΧΟ

Ἐνα βουνὸ ἀπὸ σιδερόπετρα προβάλλει σὰν Βυζαντινὸ φρούριον, στὴν ἄκρην τῆς θάλασσης.

Μιὰν ἀλησμόνητη μέρα τοῦ Γενάρη ποῦ σὲ ζεσταίνει ὁ ἥλιος καλοκαιριοῦ καὶ περνοῦν πότε καὶ πότε δροσερὰ τὰ χειμωνιάτικα ρεύματα, πήραμε τὴν ἀκρογιαλιὰ, ἕνα δρόμον ἀπὸ κατάλευκα χαλίγια καὶ ὄστρακα, καὶ φθάσαμε στὴ ρίζα τοῦ βράχου. Ὅλοι πιάσαμε ἕνα μέρος στὴ μέση του, στὴν κορφὴ του. καὶ ὅλοι βλέπαμε κατὶ καθένας μὲ τὰ ἰδιαίτερα μάτια του. Βλέπαμε χαμηλὰ τὴν ἡσυχὴ προποντίδα νὰ παίξῃ μ' ἀκούραστα δελφίνια καὶ ποῦ καί ποῦ κανένα νησιώτη ψαρά νὰ παραμονεύῃ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Δυὸ σύννεφα τὰ μάτια σου
χαμηλωμένα μοιάζουν
ποῦ καρτεροῦν τὸ νότον·
πειὸ νὰ βουρκώσῃ πειὸ μπρο-
στὴς συλλογῆς τὸ δάνον
καὶ ποιδὸν ἄστράψῃ πρῶτον.
Μὲς στῶν ματιῶν σου, νά ξερες,
τὴ νοτισμένη πάχνη
πόσες φορὲς ὁ πόνος μου
γι' ἀραξοβόλι ψάχνει!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΟΤΑΜΗΣ

στὴ ξιπλασμένη βαρκοῦλά του. Κάτου βαθειὰ ἐκεῖ ποῦ σμίγει μιὰ πυκνὴ ὀμίχλη τὸν οὐρανὸ μὲ τὴν θάλασσα, μαύριζε σὰν ὀλόκλητος κόσμος ἡ ὄμορφη πόλις καὶ πάντα εἶνε ὄμορφη ἢ χαροκαμένη πόλις μας· ἐκεῖνη τὴ μέρα κατὶ τῆς ἔδινε ἕνα δυνατώτερον χροῶμα. Δὲν ἦταν οἴχρουσοὶ μιναρέδες, τὰ γυαλιὰ ποῦ λαμπύριζαν στὸ κλειστὸ σεράγι τοῦ πασᾶ, οὔτε τὰ ψαθωτὰ παράθυρα ποῦ κρυφοβλέπουν ὀλόλευκας οὐρὶ.

Τὶ ἦταν; ρωτούσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ μιὰ ἀπάντησις ποῦ δὲν ἐννοοῦσαμε νοιώθαμε νὰ ξεσπᾶ στὰ πόδια τοῦ βράχου. Νοιώθαμε ὅλη τὴ ζωὴ ποῦ μέσα τῆς ἀγρυπνοῦσε τὴν ὥρα ἐκεῖνη νὰ φθάνῃ στὸ ἦσυχον νησί μας καὶ στὸ πρῶτον σουρούπωνια νοιώθαμε τὰ κανόνια τοῦ Βαϊραμιοῦ, βουβᾶ νὰ μᾶς συγκλονίζουν. Κι' ἐκόβαμε πολλὰς φορὰς τὸ τραγοῦδι γιὰ νὰ σκεφθοῦμε τὸ

μυστήριον μιᾶς συλλογῆς ποῦ μᾶς ἔφερνε ἱστορίας, βασιλεία, κατὶ σὰν τὴν ὀμίχλη ποῦ ἔσμιγε βαθειὰ τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ κύματα.

Καὶ μᾶς ξύπνησεν ἀπὸ τὴ συλλογὴ σὰν κατέβαινε τὸ γκρεμὸ τοῦ σπιτιοῦ του μιὰ ζωερὴ νησιωτοπούλα. Πήδηξε μὲς στὴ βάρκα τῆς ποῦ εἶχε δεμένη σ' ἕνα πετροχτισμένον λιμανάκι, ἔβγαλε μ' ἕνα κοχιασμένον μαχαῖρι σκουλήκι γιὰ δόλωμα, ἔβαλε μιὰ φωνὴ στὸν ἀδερφό τῆς τὸν ἀκαμάτη τὸν Γιάννη, σήκωσε μιὰ τὰ κουπιὰ, τὰ βούτησε, τὰ ξανασήκωσε μιὰ καὶ μ' ἕνα σκοπὸ χάθρηκε πίσω ἀπὸ τ' ἀπότομον ἀκρογιαλί.

Ὅλα φεύγανε τὴν ὥρα κείνη. Ὁ ἥλιος μόλις χρύσιζε στὰ περὶφανα πεῦκα τοῦ νησιοῦ, τὰ πουλιὰ κοπάδια. θαρρεῖς τὰ κνηγοῦσε κανεῖς καὶ τρομασμένα κουρνιάζανε.

Ἡ πόλις γινοῦτανε ὀλοένα, καὶ πειὸ ψυχρὰ τώρα τὰ χειμωνιάτικα ρεύματα μᾶς ἠνάγκασαν ν' ἀφίσωμε τὸ βράχο καὶ νὰ φύγωμε λυπημένοι ἄλλος λίγο ἄλλος πολὺν, γιὰ ὅσα εἶδε καθένας μὲ τὰ ἰδιαίτερα μάτια του.

EDMOND ROSTAND

CHANTECLER

Δράμα εἰς 4 πράξεις

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 23 φυλλαδίου)

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ στὴ γυνὴ βουβᾶ τραφεῖ.

Ὡ! γρηγοῦρα! λοιπὸν εἶσαι εὐχαριστημένη ποῦ μεγάλωσες;

ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ μεταλλ. 2.

Οι επιστολαί και τὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνονται :

Πρὸς τοὺς Κοῦς
ΕΞΑΡΧΟΝ—ΦΡΙΑΔΙΓΤΟΝ
διευθυντὰς τῆς «Νεότητος»
poste Française

ΣΜΥΡΝΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΘΝΙΑΙ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΣΜΥΡΝΗ ὀκταράκια 16
ΔΟΠΗ ΤΟΥΡΚΙΑ . . . Μετζήτια 2
ΕΒΕΝΑ ΚΡΑΤΗ.. . . Φρ. Χρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ δύνανται νὰ προπληρωθῶσι κατὰ δόσεις εξαμήνου ἢ τριμήνου.

Σημ. Οἱ ἐκτός τῆς Σμύρνης συνδρομηταὶ πρέπει νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὴν συνδρομὴν των διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ ἐποῖα εἶναι τὸ ἀσφαλτέστερον μέσον, ἢ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τοκομεριδίων καὶ χαρτονομισμάτων.

Η ΓΡΗΑ ΟΡΝΙΘΑ, κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς.

«Ποῖός δὲ θέλει νὰ δῇ τὸν ἥλιο» ποῦ λέει κ' ἡ παροιμία.

Χάνεται. Τὸ καπάκι τοῦ πανιεροῦ ξαναπέφτει.

Ο ΔΙΑΝΟΣ

Κάποτε κάποτε ἀνοίγει τὸ πανέρι καὶ πρὶν τὸ κλείσῃ σοῦ πετᾷ μιὰ λαϊκὴ παροιμία.

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ, στὴν ἄσπρη ὄρνιθα.

Ἀσπρη ὄρνιθα!

Ο ΔΙΑΝΟΣ, ξαναεπανέρχεται στὸ θέμα του.

... ἢ ὅποια κάποτε εἶνε τόσο ἐπιτυχημένη.

Η ΓΡΗΑ ΟΡΝΙΘΑ ποῦ ξαναπρόβαλε ἀπὸ πίσω του.

«Ὁ διάνος καιροφυλακτεῖ νὰ φουσκώσῃ σὰν λείπει τὸ παγῶν!»

Ὁ διάνος γυρίζει νὰ τὴν δῇ μὴ δὲν προφθαίνει! τὸ καπάκι ξαναπέφτει.

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ, στὴν ἄσπρη ὄρνιθα.

Ἀλήθεια πῶς ὁ Σταντεκλέρ δὲ φουσκώνει ποτές του;

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ ποῦ ταμπολογεῖ αἰώνως.

Ἀλήθεια.

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ μ' ἐνθουσιασμό.

Εἶπατε ὑπερήφανοι νὰ ἔχετε κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα ἓνα πετεινὸ, ποῦ θὰ λογαριασθῇ κι' αὐτὸς μεταξὺ τῶν διασήμων ζώων καὶ ποῦ τὸ ὄνομά του θὰ μείνῃ ἀθάνατο εἰς τὸσας γενεάς!

Ο ΔΙΑΝΟΣ

Πολὺ ὑπερήφανοι, πολὺ ὑπερήφανοι!

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

— Ὀρνιθα, εἶνε ἀλήθεια, πῶς γιὰ νὰ γραγοῦδῇ ἔτσι ὥραϊα, λένε, πῶς ξέρεε κάποιον μουσικὸ... μουσικὸ ποῦ κάμῃ τὴ φωνή του τόσο κόκκινη, ὥστε στὸ κουκουρικὸ του ἢ παπαροῦνα σαλεύει, σὰν νὰ νομιζέ-

πῶς τὴν φωνάζουνε μὲ τ' ὄνομά της.

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ κουρασμένη λίγο ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις αὐτάς.

Ἀλήθεια!

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Κι' αὐτὸ τὸ μεγάλο μουσικὸ δὲν τὸ ξέρει κανεὶς;

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ

Οχι!

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Δὲν τὸ λέγει οὔτε στὴν κότα του;

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ διορθώνουσα.

Στὶς κότες του!

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ, ποῦ σκανδαλίζεται λίγο.

Α! ἔχει πολλές;

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Βέβαια· αὐτὸς τραγοῦδᾷ ἐνθ' οὗ γογγύζεις!

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Λοιπὸν, οὔτε στὴν εὐνοουμένη του δὲ λέγει τίποτε;

Η ΠΑΡΑΛΛΗ ΟΡΝΙΘΑ, ζωηρῶς.

Ὡ! τίποτε.

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ, ἐπίσης ζωηρῶς.

Τίποτε!

Η ΜΑΥΡΗ ΟΡΝΙΘΑ, ἐπίσης ζωηρῶς.

Τίποτε!

ΟΚΟΤΣΥΦΑΣ περνώντας τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ τέλια.

Σιωπή! Κάποιο ἀνεαίριο δρᾶμα! Η Πεταλοῦδα πετώντας σὰν κανένας μικρὸς Πήγασος, δὲν εἶδε...

Ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοίχο φαίνεται ἓνα μεγάλο πρᾶσινο δίχτυ τὸ ὅποσον πλησιάζει σιγά-σιγά τὴν πεταλοῦδα ποῦ κἀθετα ἔπάνω σ' ἓνα λουλούδι.

ΜΙΑ ΟΡΝΙΘΑ

Τί εἶν' αὐτό;

Ο ΔΙΑΝΟΣ μ' ἐπισημάτητα.

Εἶνε ἡ Μαῖρα!

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Αραχνοῦφαντῆ!

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ

Ὡ!... ἓνα δίχτυ!... στὴν ἄκρη ἐνὸς καλαμιού...

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Αὐτὸ τὸ καλάμι τὸ κρατᾷ ἓνα παιδάκι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρηα.

Μὲ σιγανὴ φωνὴ κρατηρώντας τὴ πεταλοῦδα.

Τρελλοῦταικη, πάντα πετᾷ ἀπὸ ρόδο σὲ ρόδο, ἀπόψε θὰ σὲ καρφώσουν μὲ τίς σαρες καρφίτσες!

Ὀλοι, παρακολοῦθώντας τὸ δίχτυ ποῦ προχωρεῖ σιγὰ ἔπάνω ἀπὸ τὸν τοίχο.

Τί χτυπόκαρδο! — Πλησιάζει! — Ναι! — Σιγά-σιγά—Σούτ!—Θὰ τὴν πιάσῃ! — Δὲ θὰ τὴν πιάσῃ!—Θὰ τὴν πιάσῃ!...

Η πεταλοῦδα κινδυνεύει νὰ πιασθῇ. Μὰ

ΑΚΟΥΕΤΑΙ ΕΞΑΦΝΑ ΑΠΟ ΜΑΚΡΥΑ

Κουκουρικὸ!

— (ἀκολουθεῖ)

ΧΡΥΣΗΣ

ΠΡΟΧΕΙΡΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΣΠΟΡΕΑ ΤΗΣ ΤΕΦΡΑΣ»

Ὡ εὐὴ γυναῖκα τρυφερῆ ποῦ τὸ φθινόπωρο Παγώνει σε καὶ κουρελιάζει ὡς τὰ λουλούδα. Στὰ δάση ποῦ αὔριο δὲ θᾶνε πράσινα Γύρνα τὰ μάτια ἀδάκρυτα.

Κάθε νεκρόφυλλο ποῦ πέφτει ἀπ' τὸ κλαδί Λίγο οὐρανὸ περισσότερο μᾶς φανερώνει. Κι' ὅταν ὁ ἔρωτας στὸν τάφο πάει νὰ μπῆ Πιὸ καθαρὴ μᾶς φαίνεται ἡ αἰώνια ἡμέρα.

Charles Guérin

ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΑΙΟΣ

ΤΟ ΓΙΑΣΕΜΙ

Εἶχα τὴν φύσιν νὰ κἀθωμαι τῆς νύχτες στὸ δῶμα καὶ νὰ παρατείνω τὰς σκέψεις μου μὲ μιὰ γλάστρα χαριτωμένη.

Καὶ ἐστρέφοντο αἱ σκεψεις μου γύρω ἀπὸ μίαν ὑπαρξιν παρθενικὴν καὶ φεγγοβόλον, ποῦ ἡ φαντασία μου τὴν ἐξωγορῆριζε μὲ ὅλα τὰ γλυκὰ χρώματα τῶν ἀγγέλων καὶ τὴν ἔφεργε μπροστὰ μου καὶ μοῦ ἐχάριζε τὰ μαλλιά της μὲ τὸ χρώμα τοῦ μεσονυχτιοῦ καὶ μοῦ ἐχάριζε τὰ μάτια της μὲ τὰ ἄστρα τοῦρανοῦ καὶ μοῦ ἐχάριζε τὴν εὐώδη ἀναπνοή της μὲ τὰ μύρα τοῦ γιασεμοῦ μου, ποῦ ἤνοιγε—σωρὸς ἄστρον—κι' ὅλο ἤνοιγε κάτω ἀπὸ τὸ χάιδεμα τῆς δροσιάς.

Τὴν εἶχα ὄγῃ μιὰ φορὰ ποῦ περνοῦσα κάτω ἀπὸ τὰ ψηλὰ παράθυρά της. Φοροῦσε μιὰ γαλανὴ μονοκόμμη καὶ προσπαθοῦσε νὰ περιποιηθῇ μιὰ γλάστρα γιασεμοῦ, ποῦ στόλιζε τὸ περᾶθυρό της.

Τὶ σύμπαισις! Ἐλάτρευε λοιπὸν καὶ ἐκείνη τὸ ἴδιο ἄνθος, ποῦ ἐξαιρετικῶς ἐλάτρευε καὶ ἐγώ;

Καὶ τί ἐσήμαινε τοῦτο; Μᾶς συνείδεν ἄρα γε τίποτε ἢ μᾶς ἐχώριζε τὸ ἄπειρον;

Τὴν εἶδα καὶ ἄλλοτε. Τὴν ἔβλεπα πειὰ συχνά. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ μὲ μαγεύῃ, ὅταν τὴν ἔβλεπα τρελλὴ καὶ γελαστὴ νὰ χαϊδεύῃ τὸ φυτόν της τὸ ἀγαπημένον. Τόσο μάλιστα, ποῦ ὅταν καμμιὰ φορὰ ἔσκυβε νὰ τὸ φιλήσῃ, τὰ μαλλιά της τὰ δλόμαντρα ἐκυλούσαν κῦμα στὸ στήθος της, σὰν νὰ ζητοῦσαν κι' αὐτὰ ν' ἀγκαλιάσουν τὰστερένια λουλουδιάνια.

Μιὰ μέρα ἔξαφνα ἔγεια εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος, γιὰ τὸ τέλος πάντων κατῳρθώσα νὰ τῆς ἀποσιπάσω μιὰ ματιά. Ματιὰ ποῦ ἐσκόρπισεν εἰς ὅλο τὸ σῶμά μου κᾶποια φρικίαν ἠδονῆς ὡς ἠλεκτρικὸν ρεύμα. Ἀλλὰ—Θεὲ μου—ἦταν τόσο κρύα καὶ ἀπαθῆς ἡ ματιὰ της ἐκείνη.

Ὅταν ἐνύχτωσε τὴ μέρα ἐκείνη, δὲν ἤμποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Καὶ ὅλη τὴ νύχτα κοντὰ στὴ γλάστρα μου ἐκνηγοῦσα ἐπιμόνος τὰ ἴχνη τῆς εὐτυχίας, μὲ μιὰ προαισθησιν ἀλλόκοτη καὶ ἀπελπισμένη.

Ἐνα γλυκὸ ἠλιοβασιλεῖμα ἤμουν πάλι κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της. Ἐκείνη κατὰ σύμ-

πτωσι δὲν ἔλειπεν ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλ' ἦταν γυρισμένη πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σάλλης. Καὶ ὅπως ἦταν γυρισμένη, οἱ τελευταῖες ἀκτίες τοῦ ἡλίου ἐφαίνοντο σὰν νὰ πλέκοντο στὸ κεφάλι της ἓνα αἰθέριο φωτοστέφανο.

Εγὼ, θαμβωμένος ἀπὸ τὴν γοητείαν τῆς εἰκόνας, ἔκαμα νὰ γονατίσω καὶ νὰ προσευχηθῶ μπροστὰ σ' ἐκεῖνον τὸν ἄγγελον, ὅταν ἔξαφνα ἤκουσα νὰ ὀμιλῇ δυνατὰ—δὲν ξέρω μὲ ποιούς—μέσα στὴ σάλα.

— Σᾶς τὸ εἶπα. Εγὼ τίποτε ἄλλο δὲν ἀγαπῶ ἀπὸ τὰ λουλούδια μου. Οὔτε θ' ἀγαπήσω. Εγὼ θὰ μισῶ ὅλο τὸ κόσμον καὶ θὰ ζῶ μόνο μὲ τὰ λουλούδια μου.

Τὴν εἶδα κατόπι ποῦ ἐγύρισε κι' ἐκύνταξε περιφρονητικᾶ ἔξω στὸ δρόμο. Εγγέλασε ἔπειτα μὲ εἰρωνεῖαν καὶ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ παράθυρον μὲ καγχασιμούς.

**

Ἐφρηα ζαλισμένος. Ἐμισοῦσε λοιπὸν; Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἔμισοῦσα τώρα. Ἐμισοῦσα τὸ ἄνθος της.

Καὶ ὅταν ἐγύρισαν τὸ βράδυ στὸ σπίτι μου, ἀνέβηκα ἀμέσως στὸ δῶμα καὶ μὲ τὰ ἴδια μου χέρια ἐξεσφενδόνισα στὸ κενὸν τὴν ἀγαπημένη μου γλάστρα καὶ τὴν κατασυντέριψα μὲ λύσσα.

Σμύρνη Στέλιος Γ. Σπεράντζας.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΑΞΙΟΣ ΝΟΝΟΣ

(Παραμῦθι)

Ἦταν ψυχρὴ καὶ βροχερὴ νύχτα τοῦ φθινοπώρου. Ἐνας δυστυχισμένος, πεθαμένος ἀπὸ τὴν πείνα, ντυμένος μὲ κουρέλια ποῦ μόλις σκέπαζαν τὸ κορμί του καρβουνιάρης περπατεῖ βιαστικᾶ μέσα στὸ σκοτεινὸ δάσος.

Ἦ τρικυμία ἐμυκάτο, ἢ βροχὴ ἔπιπτε μὲ ὄρμη, τὰ δέντρα ἐστέαζαν. Κι' ὅμως ὁ νυκτερινὸς ὀδοιπόρος ἐφαίνετο πῶς σὲ τίποτε δὲν ἐπρόσεχε, μόνε χαμένος βαθεῖα μέσα σὲ σκέψεις, συναρπάζονταν ὀλότιστα ἀπὸ τὴν δυστυχία του. Ὅσο περισσότερο ἐμάνιαζεν ἢ τρικυμία, ὅσο δυνατώτερα ἢ βροχὴ ἐπαταγοῦσε, τόσο ταχύτερα ἔτρεχεν ὁ καρβουνιάρης.

Εἰκεῖ, ἔξαφνα σταματᾷ σὰν νὰ ἐρρίζωσε. Ὅλο τὸ δάσος τὸ θεοσκότεινο φωτίζεται ἔξαφνα μ' ἓνα ἀόριστο φῶς· μιὰ γεροντικὴ μορφή σεβασμιωτάτη καὶ μεγαλοπρεπεστάτη προβάλλει ἐμπρὸς στὸν καρβουνιάρη.

— Τί ζητᾷς ἐδῶ στὸ δάσος τέτοιαν ὥραν περασμένη;

Κι' ὁ καρβουνιάρης ἀπαντᾷ:

— Γιὰ τὸ φτωχὸ μου τὸ παιδί τὸ νεογέννητο ζητῶ νονὸ.

— Εγὼ θέλω νὰ βαπτίσω τὸ παιδί σου, εἶπεν ὁ γέροντας.

— Καὶ ποῖς εἶσαι τοῦ λόγου σου, ὁ τόσο σεβάσιμος; Ἠρώτησεν ὁ καρβουνιάρης.

— Εγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς, ὁ Κύριος, ὁ δημιουργὸς καὶ προστάτης τοῦ κόσμου. καὶ μὲ εὐχαριστήσῃ μου θὰ σοῦ βαπτίσω τὸ παιδί σου.

— Οχι! . . . ἐφώνησεν ὁ καρβουνιάρης. Δὲν σὲ θέλω ἐσένα τὸν πανάδικον. Εσύ ἀφίνεις τοὺς φτωχοὺς νὰ δουλεύουν ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των καὶ κάθε μέρα νὰ γίνονται φτωχότεροι καὶ δυστυχέστεροι καὶ τοὺς ἄτιμους καὶ ἀπανθρώπους πλουσίους τοὺς ἀφίνεις νὰ ζοῦν στὶς ἀφθονίας καὶ στὶς χαρὰς. Λέγεται πολυεὐσπλαγχνος καὶ ἀγαθὸς, καὶ δὲν εἶσαι, γιὰτί ἐσύ μοῦ ἔκαμες σακάτη στὸν πόλεμον τὸν πρωτότοκόν μου γυῖο καὶ τὴν κόρη μου, μόλις δεκαπέντε χρονῶ τὴν ἄριστος νὰ τὴν ἀποπλανήσουν κ' ἔτσι ἐμένα τοῦ γέρου μου πῆρες τὸ στερνὸ μου στήριγμα, τὴν παρηγοριά μου καὶ τὸ καμάρι μου καὶ μ' ἔκαμες ἀκόμα δυστυχέστερον ἀπὸ ἔ,τι εἶμουν. Οχι! ὄχι! . . . Μὲ σένα δὲν μπορῶ νὰ κουμπυριάσω. Ἀφισέ με. . . ἔχω νὰ κάμω πολὺ δρόμο.

Εἶπε καὶ προσπέρασεν ἀπὸ τὸν γέροντα μὲ στερεὰ βήματα. Μόλις προχώρησε λίγο κ' ἄκουσε νὰ τοῦ φωνάξῃ μιὰ φωνὴ διαπεραστικὴ, σκληρὴ, ἄγρια:

— Ε, σὺ φτωχὲ καὶ βασανισμένε ἄνθρωπε, ποῖς εἶσαι καὶ τί ζητᾷς ἐδῶ;

— Καὶ σὺ ποῦ λὲς τὴν ἀλήθειαν ποῖς εἶσαι; εἶπεν ὁ καρβουνιάρης. Ἀλήθεια εἶμαι φτωχὸς καὶ βασανισμένος ἄνθρωπος.

— Καὶ τί ἐπιθυμεῖς;

— Ζητῶ νονὸ γιὰ τὸ νεογέννητο παιδί μου. Γιὰ δὲν μοῦ λὲς ποῖς εἶσαι;

— Εἶμαι. . . ὁ χάρος, εἶπεν ἡ μορφή. Γιὰ μένα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι κι' ἔμα σημανὴν ἢ στερνὴ τους ὄρα, τοὺς ἀνακαλῶ ὅλους χωρὶς ἐξαιρέσει. μὰ φτωχοὶ εἶναι μὰ πλούσιοι. ὄμορφοι ἢ ἄσχημοι, νεοὶ ἢ γέροι. Ἀν νομιζῆς πῶς σοῦ κάμω γιὰ κουμπάρος, μ' εὐχαριστήσῃ μου σοῦ βαπτίζω τὸ παιδί σου, κι' ἂν εἶναι ἀλήθεια πῶς ζῶ, ἔτσι τὸ παιδί σου σ' αὐτὸ τὸν κόσμον οὔτε μίαν ἡμέραν θὰ πονέσῃ ἢ θὰ δυστυχίσῃ. Ἢ τὸ τοῦ διῶξω ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανα. Ε; γιὰτί σωμαίνεις;

— Ἀπάντησέ μου γλήγορα, γιὰτί καιρὸς μου εἶνε μετρημένος.

— Ναι σὺ εἶσαι ὁ ἀξιὸς νονός; δὲν ἐπιθυμῶ καλλίτερον. Τρέχω γλήγορα ὅσο μπορῶ ἀπὸ τὰ κουρασμένα πόδια μου γιὰ νὰ πῶ στὴ γυναῖκά μου τὴν καλὴ εἰδήσει.

— Τρέξε γλήγορα μήπως φτάσῃς ἀργὰ γιὰ τὴν εἰδήσει.

Κι' ὁ καρβουνιάρης ἐδιπλασίασε τὰ βήματά του, ἂν καὶ κατάκοπος. Σὲ λίγο ἦταν κοντὰ στὴ γυναῖκά του καὶ στὸ παιδί του. Κοιτάζει ἀπ' ἄξω ἀπὸ τὸ σπήτι του ἓνα ἀμυδρὸ φῶς· καὶ, εἶναι βέβαια ἢ μισοχαλασμένη καλύβα του, σπρώχνει τὴν πόρτα, μπαίνει στὴν κάμαρα καὶ σταματᾷ

στὴ μέση σὰν τὸν κατάδικον. Ἡ γυναῖκα του ἢ ἄρρωστη ἐκαθόνταν καὶ ὀδύρονταν κοντὰ στὴν κούνια τοῦ μωροῦ καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Τί ἐγείνει λοιπὸν; ἐφώνησε ἡ δυστυχῆς. Τί καινούργιες δοκιμασίες μᾶθ στέρνει ὁ πανάγαθος; . . .

— Δὲν ἔχεις πειὰ παιδί! μόλις μπόρεσε νὰ πῇ ἡ γυναῖκα κ' ἔπεσε ἀναίσθητη ἀπάνω στὴ κούνια.

Ὁ νονός — ὁ Χάρος ἐφύλαξε τὸ λόγον του.

N. Kalantorov.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἀλλ' ἡ ἐνθύμησις ὅτι εἶσαι πνεῦμα, ἀπαύγισμα τῆς θείας οὐσίας, σὲ εἰσάγει εἰς κόσμους ζωῆς καὶ κάλλους. Πολλὰ περιπτώσεις διαρκούσης τῆς ἡμέρας ἰσοδυναμοῦσι μὲ τοιαύτην ἐνθύμησιν ἢ καὶ μὲ τὸ ἀντίθετον αὐτῆς. Ἐριδες, μίσῃ, φανατισμοὶ, ῥαδιογογία, σαρκασμοὶ, ἐμπάθειαι, βωμολοχίαι, ἐπίσης. Καὶ εἶνε ταῦτα πάντα μυλόπαιρα φέρουσαι τὸ πνεῦμα πρὸς τὰ κάτω. Ὅμοιον δὲ ἀποτελεσμα εἶνε ἡ μέριμνα τοῦ χρηματισμοῦ καὶ τοῦ θησαυρισμοῦ, ἐπίσης ἐτέρωθεν ἢ ἀνησυχία τοῦ βιοπορισμοῦ. Εἶνε προδότην ἄρα πόσῃ σωτηρίας θὰ ἦτο ὁ καταρτισμὸς κέντρων ἀντιθέτου φύσεως, κέντρων ἐν οἷς νὰ ἐπικρατῶσιν οἱ ὑψηλοὶ καὶ οἱ ἀγνοὶ στοχασμοὶ καὶ αἱ τῆς στοργῆς ἐκφράσεις, κέντρων ἠρεμίας, ἁρμονίας, καὶ βιολογικῆς διανοήσεως, ἀντὶ οικονομικῆς.

Ἡ ἐπιστήμη τοῦ μέλλοντος θ' ἀναγνωρίσῃ τὸν στοχασμὸν ὡς χημικὴν οὐσίαν, καὶ τὸ ποῖον αὐτοῦ ἐξαρτᾷται ἐκ τῶν στοιχείων αὐτῶν προσεπικολλῶνται εἰς αὐτόν. Τὰ στοιχεῖα τῆς ἀδημονίας, τοῦ ἄλλους, τοῦ μίσους, τοῦ φθόνου ἐκφαυλίζουσι τὴν ποιότητα τοῦ στοχασμοῦ καὶ ἐντεῦθεν ἐκφυλίζουσι τὸν οργανισμὸν καὶ φυσιολογικῶς καὶ φυσιολογικῶς συμβιβάζονται μὲ φαύλους ἢ ἀπαισίους στοχασμούς. Εἶνε φανερόν ἄρα πόσον πολὺτιμος εἶνε ἡ τέχνη τοῦ λησμοῦ εἶν. Εἶνε πολὺτιμος ὅσον καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἐνθυμῆσθαι. Ὁ ἔχων τὴν τέχνην νὰ λησμονῇ ἔχει τὴν τέχνην νὰ ἐπισμακρύνῃ ἀπὸ τοὺς στοχασμούς τὰ στοιχεῖα αὐτῶν ἐκφαυλίζουσι αὐ-

τούς, — άπαισιοδοξίαν, σκαϊότητα, θυμόν, μελαγχολίαν, φθόνον, ραδιουργίαν, μνησικακίαν, σκολπτικότητα, χαιρεκακίαν, δυσμένειαν είτε έν λόγω είτε έν δράσει, είτε έν διανοήσει. Όταν κινδυνεύς νά περιλιπτής εις αυτά, ζήτει γαληνιαώς τά αντίθετα, και ή έλκτική δύναμις τής διανοίας σου θά σοι τά φέρη. Είς τελεσφόρος τρόπος του ζητειν τι νοερώς είναι νά βλέπης σεαυτόν κατά φαντάσιαν έχοντα ήδη τό ζητούμενον. Ζήτει κατ' αυτόν τρόπον τήν άισιοδοξίαν, τήν γλυκύτητα, τήν ήρεμίαν, τήν γηθοσύνην, τήν ευδοκίαν, τήν ευθύτητα, τήν μακροθυμίαν, τήν συμπάθειαν, τήν στοργήν. Είνε άνεξάτλητα τά τιμαρλή ταύτα στοιχεία. Οσο μείζων ή ζήτησις αυτών, τόσο θαμνιστέρα ή παροχή των καθιστά τό πνεύμα γίγαντα. Η τέχνη του λησιμονείν είναι πολύτιμος έν τή επιδιώξει οιδουδήποτε πράγματος. Πρέπει συχνά νά λησιμονής τό επιδιωκόμενον, όπερ τοιουτοτρόπως έρχεται προθυμώτερον. Ακόμη και προκειμένου περι επιδιώξεως χρήματος ό αυτός νόμος ισχύει. Η ποινη τής παραβάσεως είναι στενότης ορίζοντος μονομαν'ία, ψύχωσης. Είνε έλλειψς κρίσεως νά προσκολλάται τις έσαι εις μίαν ιδέαν, παραρροσύνην δέ νά θέλη πάντας τούς άλλους ν' άκολουθήσωσι τήν ιδέαν εις ήν προσεκολλήθη. Εντεϋθεν προκύπτει έχθρα και μισαλλοδοξία. Απόκτησε τήν τέχνην του λησιμονείν. Ζήτει γαληνιαώς ευρύτητα διανοίας.

Ηλάτων Δρακούλης

Κ. ΦΡΙΑΓΓΟΥ

Η ΑΓΝΗ

Δράμα εις μέρη τέσσαρα.

(Συνέχεια)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Νώντας, Μάνθος.

Νώντας.— Νά ό Αγγελος αυτό τό διαμάντι τής γειτονιάς. Είνε φτωχός μά τόν άλλάξω εγώ μέ χίλιοι Σθένηδες ; Τί θά μου πής κύρ Μάνθε ! Η καρδιά είναι καλή κι' απέ τό πουγγί γεμίζει ευκολα, μέ άδικίες μάλιστα πολύ ευκολότερα. Μά τήν άλήθεια είναι μέσ στην καρδιά μου αυτό τό παιδί. Φαντάσου τό καλόφυγος θάνε 'κεινος που θ' άξιωθής νά τόν καμαρώνη. Εγώ μέ τά μάτια του μπαμπά του τόν καμαρώνω μ' άν είχα κόρη κ' είχα

και παράδες θά γινόμενα σωστός πατέρας του.

Μάνθος.— Σάν ειχες δέ θά τό κανες, Νώντα. Σήμερα ό γάμος τό ξέρεις πώς είναι εμπόριο. Οσο πειό ακριθά αγοράση ό γαμπρός και όσο πειό φθηνά ψούνιση ή νύφη γαμπρό που έχει, τόσο τό καλλίτερο. Εδώ είναι σήμερα ή τέχνη του γάμου. Αν γυρέψης έρωτα σήμερα στό γάμο θά πασχίσης του κάκου. Πόσ' άνδρόγενα θά λαχάρισαν νά νοιώσουν στη ζωή τους μιá στιγμή μονάχα, τήν άληθινή αγάπη και δέν μπόρεσαν. Γύρνα και ιδές ποιός και ποιά πήρε κείνον που θελε ; Τό συμφέρον τους τράθηξε άλλου. Λοιπόν μή μου τά λές αυτά κι' άν ειχες και σύ κόρη τό ίδιο θά κανες.

Νώντας.— Δέ θά ρωτούσα καθόλου τή κόρη μου παρά σάν τό ζω θά τήν τραβούσα νά τής δώσω όποιον κόψη τό κεφάλι μου ; Δέ θά τό κανα, κύρ Μάνθε. Δέ ξέρω μά θάμιουνα πολύ άδικος πατέρας άν εμπόδιζα τήν κόρη μου νά πάρη ένα φτωχό π' αγαπάει. Αμ' δέν του δίνω εγώ σάν έχω ;

Μάνθος.— Σάν έχης Νώντα και σάν ή κόρη σου αγαπά ένα γνωστικό παιδί έστω και φτωχό τότε καλά, νά μή τή βιάσης. Μά τώρα βλέπεις ποιανού περισεύουν τά χρήματα ; Και τά κορίτσια μας κατὰ που τά περιορίσαμε δέν ξέρουν από άγάπες. Αυτό δέν τό παραδέχεται ;

Νώντας.— Οχι όλωσ διόλου. Τήν Αγγή ξέρω πόσο περιορισμένη τήν έχεις, παράξενο πράμα μάλιστα στην πολιτεία μας. Δέ ξέρεις όμως πώς και μιá μονάχα συναπάντησι, κι' ένας λόγος, κι' ένα γέλοιο καμμιá φορά μπορεί νά φέρη τήν πειό φλογερή αγάπη ; Και ποιά 'νε εκείνη που τήν εκλεισες σε σιδερένιο κάστρο και δέν όνειρευτήκε κάποιον που είδε νά περνά, για που έπλασεν ή καρδιά της χωρίς νά τόν δη και νά τόν άκούση ; Πιστεύω νά μέ καταλαβαίνης ; πειό καλά νά στα πω δέ ξέρω.

Μάνθος.— Ούλα καλά ; μά δέ μου λές σε τί άπάνου τά είπαμε ;

Νώντας.— Εχει γουστο κι' αυτό νά κάνης πώς δέ μέ καταλαβαίνης. Αμ' τά πράματα μιλούνε μονάχα τους κύρ Μάνθε, μονάχα τους. Όταν έχης κάτι τί για πέσ μου βγαίνεις στό παζάρι ; Φαντάσου νάχης κόρη τής παντριάς και νά μή σε νοιάζη καθόλου. Μή τήν έχης για μικρούλα τήν Αγγή ;

Μάνθος.— Σούπα και πριν πώς θά τής δώσω όποιον θέλω εγώ άφου ξέρω πώς σε κανένα δέν έχει ιδέα.

Νώντας.— Σύμφωνοι. Ωστε άν ήξερεις πώς ή Αγγή υποφέρει για κάποιον κι' άν σε βεβαίωνα πώς αυτός είναι όπως τόν θέμε, δέ θά τήν έδιαξες για κείνον πώχης εσύ στό νού σου ;

Μάνθος.— (γελῶ) Μωρέ Νώντα εσύ έπρεπε νά γένης δικηγόρος. Σιγά σιγά μέ δένεις που όποιαν άπάντησι σου δώσω θά πιασθώ.

Νώντας.— Λοιπόν είσαι βέβαιος πώς ή Αγγή δέν αγαπά κανένα ; Κύρ Μάνθε, είσαι ένας άνθρωπος γνωστικός ; μήν άρπαχθής άν σου ξεσκεπάσω μιάν άλήθεια. Τόσα χρόνια τώρα μέ κατάλαβες πώς δέν μπορώ νά σκεφθώ για τό κακό σου ; συμπάθησέ με λοιπόν τώρα άν σε ζαλίξω μέ συμβουλές.

Μάνθος.— Οχι Νώντα αγαπώ νά μου λές πάντα τήν ιδέα σου. Εγώ απ' όσα θές νά μου πής κάτι κι' από πριν καταλάβαινα. Κατάλαβα πώς ό Σθένος αγαπά τήν Αγγή. Πειότερο αίτία είμαι γ'ό σ'αυτή τή δουλειά που βάζω τό Σθένα στό σπίτι μου και για τής δουλειάς που έχομε μαζί και γιατί σάν πλουσιόπαιδο πούναι. . .

Νώντας.— Πλουσιόπαιδο ! Γυτερα από 20 χιλ. φράγκα που χρουστῶ στον καπετάνιο ! (Ο Μάνθος κάνει ένα σχήμα άπορίας, Κύρ Μάνθε ή Αγγή δέν τόν αγαπά τόν Σθένο. Ο Αγγελος τήν αγαπά τήν Αγγή. Ξέρεις όμως γιατί στεκουτάνε στο παραθύρι τώρα ή Αγγή ; Κατάλαβες τίποτε απ' τά μασημένα λόγια της ;

Μάνθος.— Ίσως νάταν άνήσυχη για του Σθένου τά τρεχάματα.

Νώντας.— (Μέ χαμόγελο). Εγώ λέγω νά μήν περνούσεν ό Αγγελος και στάθηκε στον κήπο νά τόν δη (μέ προσποίηση). Μήν ήρθε και πειό μέσα. . . Ελειπες πολύ ώρα κύρ Μάνθε ;

Μάνθος.— Κάμποση ; γιατί ;

Νώντας.— Δέ ξέρω κατάλαβε σύ.

Μάνθος.— Μέ κάνεις νά υποθέσω χίλια δυό.

Νώντας.— Μήν υποθέτης τίποτε ; ξέρω πολύ καλά τόν Αγγελο και πειό καλά τήν Αγγή. Μάθε μονάχα πώς ή Αγγή αγαπά τόν Αγγελο και πρέπει νά τόν πάρη. (Μέ τόνον).

Μάνθος. (Μέ ταραχήν). Θά τήν φωνάξω εδω.

Νώντας.— Οχι κύρ Μάνθε τής μιλω εγώ. Μήν άρπαχθής εσύ. Σε παρακαλώ γιαυτό.

Μάνθος.— Νώντα είμαι άνήσυχος πήγαινε και κύτταξε τί θά κάνης ; συμβούλευσέ την όσο μπορεί και σε λιγάκι θά γυρίσω. (φειγεί).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Νώντας σε λίγο έρχεται ή Αγγή.

Νώντας.— (ός που νάβη ή Αγγή). Πές πώς ειπε τό ναί. Βέβαια στην αρχή θά θυμόση πατέρας είναι. Σάν ψαλλίδι πήγαινε ή γλωσσά μου ό ίδιος σάστισα τόν έαυτό μου. Από δω τόν είχα από κει τόν ήλιμα του ξεφούρнисα κάτι φιλοσοφίες που ήμα-

θα 'πό τόν Αγγελο, τόν έφερα σ' ένα λισμό (φονάζει) Αγγή ! (Έρχεται μ' ένα κέντημα στο χέρι). Σου πέρασεν ή συλλογή σου ; Ξευρε πώς εγώ θά σε κάνω νά μη συλλογίσαι πειά και νά μη χάνεσαι ξεχασμένη στο παράθυρο.

Αγγή.— Μπαρμπα Νώντα δέν μπορείς νά κάνης τόν πατέρα μου νάχη τήν τήν ιδέα σου ; Νά βλέπω πειά φανερά τόν Αγγελο και νά μη λυώνω έτσι στη συλλογή ;

Νώντας.— Μ' έστειλεν ό πατέρας σου νά σε συμβουλευσω. Λοιπόν, (άλλάζει ύφος) Είναι στο χέρι σου Αγγή νά πάρης τόν Αγγελο. Αγάπα τον και φθάνει. Εγώ θά φύγω τώρα ; νά σού πω παραπάνω δέν ταιριάζει. Πάω νά πασχίσω μιάν ώρα νάρχητερα νά σού δώσω τόν Αγγελο. (φειγεί).

Αγγή.— Σ' ευχαριστώ, μπαρμπα Νώντα.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Αγγή μόνη, ύστερα Μάρκος.

Αγγή.— Και όμως όλα μέ φοβίζου. Αν πασχίξης εσύ μπαρμπα Νώντα, πασχίξει κ' ή μητριά του Σθένου τό ίδιο. Πώς φοδούμαι αυτή τή γυναίκα ! Λίγο πριν μήνυσε τόν πατέρα μου. Και τήν ώρα που μιλούσα μέ τόν μπαρμπα Νώντα ξεχώρισα εξω από τήν άκρη του κήπου νά περνά ό Αγγελος χωρίς νά γυρίσει νά ιδη. Ίσως τόν ήγρεν ό πατέρας μου γιατί έμαθε τόν έρχομό του. Μή σε μέλει (μέ υπερφάνεια). Πέτα Αγγελε στον όμορφο πύργο μας κ' έχω για σένα φολιά που κάθε μέρα θεριέβει μέ τήν αγάπη μου ! (έτοιμάζει χαρτί και μελάνι στο τραπέζι και κάθεται μέ σκοπό νά γράψη). Είναι καιρός νά του γράψω τί ξέρεις άν έχη τίποτε μαζί μου εξ αίτίας του πατέρα μου. (τάς τελευταίας λέξεις λέγει προσηλωμένη στο χαρτί και μέ πέννα στο χέρι). Τί άσχημα είναι τά λόγια μου μπροστά στα δικά του ! Σάν μιλω μούρχονται όλο τά λόγια του, και σάν γράφω ξεσικρώνω μέ τό νού μου τά γράμματά του. (γράφει μερικάς σειράς τής διαβάσει πετα τό χαρτί και πέρνει άλλο). Καλλίτερα δύο λέξεις. (γράφει και διαβάσει συγχρόνως από μέσα της). «Αγγελέ μου, έλα από τό ίδιο μέρος, σε περιμένω, έχω σπουδαία ; μή λησιμονήσης νά δής τό σημάδι». Ούλα τ' άλλα είναι περιττά. (φονάζει) Μάρκο !

Μάρκος.— Ορίστε Κυρία.

Αγγή.— (φονάζει δυνατά). Αυτό που θά σε στείλω θέλω νά πξς γρήγορα νά μη πής σε κανένα τίποτε κι' ούτε νά θελήσης νά σού πουν.

Μάρκος.— Αν μου πουν τίποτε μέ τό ζόρι Κυρία ;

Αγγή.— Νά μη δόσης άπάντησι. Αυτό τό γράμμα νά τό πξς στον καφενέ του μπαρμπα Νώντα. Αν έχη ξένους μή μπής μέσα, παρά δός τό σ' ένα παιδί νά τό πάη μέσα.

Μάρκος.— Αν μ' άρωτήση τό παιδί για ποιόν είναι νά πω πώς είναι για τόν κ. Αγγελο.

Αγγή.— Μά εγώ σουπα για ποιόν είναι ; δέ βλέπεις γράφει απ' έξω τίποτε ;

Μάρκος.— Τότες νά πω μή τυχόν και τό δώση στον κ. Αγγελο, ε ;

Αγγή.— Πάλι τά ίδια. Δέ θά πής τίποτα ; ή εσύ ή κάνα παιδί θά τό δώσετε στα χέρια του μπαρμπα Νώντα.

Μάρκος.— Καλό (φειγεί).

Αγγή.— Καλλίτερα δέν μπορούσε νά τελειώση ή δουλειά μου. Τέλος ε.τι θέλει άς γίνη νά δοθε τι θά βγη απ' αυτό τό γράμμα. Τόσο πολύ άηδίασα αυτά τά κρυφά που θαρρείς παρακαλώ νά θολώσουν κομμάτι τά πράγματα (πηγαίνει προς τό παράθυρο). Ο Μάρκος μόλις βγήκε κι' εγώ φαντάζομαι τόν Αγγελο νάρχεται. Ανάμεσα π' τά λουλούδια του κήπου μας φαντάζομαι νά περνά σάν Αδωνις, τό παλληκάρι 'κεινο που αγαπούσεν ή Αφροδίτη, και πήραν ή παπαρόνες τό αίμα του και κοκκίνησαν για πάντα ; μά ό Αδωνις θαρρώ σκοτώθηκε. Οχι, όχι, μακρυά απ' τόν Αγγελο τέτοια είκόνα (βοησμένη πάλι στο παράθυρο δέ νοιώθει τόν πατέρα της και τόν Νώντα που μπαίνουν).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Μάνθος, Νώντας, Αγγή.

Μάνθος.— (Μέ ειρωνείαν), Ε ! Αγγή τί σού λένε τά λουλούδια ; τί μυστικά έχεις μαζί τους ;

Αγγή.— Πώς νά μπορέσω πατέρα εγώ νά καταλάβω τή γλωσσά τους ;

Νώντας.— Ε ! τότες νά θρούμεν ένα εξήγητή νά σού τήν μάθη (μέ χαμόγελο).

Μάνθος.— (μέ ύποψιν) Πού είναι ό Μάρκος Αγγή ;

Αγγή.— Τώρα βγήκ' εξω.

Μάνθος.— Αγγή ; έμαθα τί σε κάνει νά στέκεσαι ξεχασμένη στο παράθυρο. Τόν Μάρκο τόν είδα στο δρόμο. Εσκέφθηκες καλά ; Τόσο γελάστηκα εγώ ώστε νά μή ξέρω ποιός έρχεται σάν είσαι μονάχη ; Δέν έπρεπε νά μέ γελάσης έτσι ; πώς θά κανα τό χατήρι σου τό ξέρεις γιατί μονάχα εσένα έχω στον κόσμο. Μά δέ μούρθε καθόλου, άκουσέ με, πώς ήβγε από δω μέσα κάποιος τήν ώρα που έλειπα και ξεπίσω του πήγαιναν τά ραβασάκια. (μέ θυμόν) Τί ήθελε 'δω ; Τί είπατε ; Μή θές νά σ' άρωτήσω και τί κανατε ;

Αγγή.— Ας σού πη ό μπαρμπα Νώντας εκείνος ξέρει.

Μάνθος.— (μέ θυμό). Καλλίτερα νά τά ξερα πριν μου τά πη εκείνος. Είμαι πατέρας σου Αγγή !

Αγγή.— (μέ συντριβή). Αν πατέρα μόνο αυτό είναι τό λάθος μου, άν θά μου κανες τό χατήρι μου και πριν, συγχώρησέ με και ξεχασε τό λάθος μου. Τί τάχα πο-

λύ είναι άν μέσα στο πέλαγος αυτό τής άγάπης έκανα ένα μικρό περιπάτημα ; Κάνε και τώρα πατέρα ότι θά κανες πριν. Θαρηθής πατέρα. Τότε κλεισε ακόμα χειρότερα τόν πύργο μας, νά γίνη τάφος νά μέ φάη ζωντανή. Φόρεσέ με μαύρα νά μείνω έτσι πλάι σου χωρίς χαρά, νά συντροφέω σά ροδόχρωμο σύννεφο τό όμορφο βασίλειμα τής ζωής σου σου. Γυτερα εγώ σε τί άνέμους θά πέσω. . . (μέ λυγμούς) Πατέρα !

Νώντας.— Δέν πιστεύω Μάνθε ύστερα 'πό τόσα νά λυπήση τήν Αγγή.

Μάνθος.— (μέ άποστροφήν) Εγώ δέν είμαι πατέρας όχι δέν είμαι. . . (σωπαίνει λίγας στιγμές) θά μάς πάρη ό κόσμος είνδησι.

Νώντας.— Εννοια σου κύρ Μάνθε.

Μάνθος.— (παραπονεμένος) Οχι Νώντα τό λάθος σας είναι μεγάλο.

Αγγή.— Πατέρα ! (συγκινημένη)

Μάνθος.— Εμείς Νώντα θυμήσου πώς περιόσαμε τά χρόνια μας ;

Νώντας.— Μά κύρ Μάνθε δέν είναι τίποτα. . .

Μάνθος.— (μέ παράπονο) όχι, όχι δέν είμαι εγώ πατέρας δέν είμαι.

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Χειροκροτήσατε Πανελλήνες τόν ύπέροχον άνδρα, τήν μεγάλην αυτήν μορφήν του καπετάν Λευτέρη ! Εντός όλίγων ήμερών έπραξεν ότε μόνον ένας Ναπολέων θά είχε τό θάρρος νά πράξη.

Μίαν ολόκληρον νύκτα επάλασεν νά κρατήση τό γόητρον τής Κυβερνήσεως του. Όλοι του έπετέθησαν, όλοι έστησαν παγίδες δια νά τόν εκμηδενίσουν, άλλ' αυτός άτρόμητος πρό των άτίμων πολιτικών μέσων εξήλθεν νικητής. Εχων ύπερ αυτού τόν Βασιλέα Γεώργιον και τόν Ελληνηκόν Λαόν τήν παρ. Τρίτην διέλυσε τήν κατακουρελισμένην χάβραν τής όδοϋ Σταδίου και έστελε τά τσάκάλια νά δώσου λόγον εις τόν Ελληνηκόν λαόν δια τήν άντεθνικήν πολιτείαν των.

Υπέροχε καπετάν Λευτέρη χτύπησε μέ τό μπαλλά ότε έμεινε σάπιο και άχρηστο. Η 28 Νοεμβρίου θά σε στεφανώση και πάλιν, διότι σύ δέν ήλθες νά ξεγδάρης τό λαό άλλά νά τόν γλυτώσης από τά νύχτα των σακαλιών που τουπερναν τό αίμα. Τό έργον σου τό προστατεύει ό Θεός του Έθνους. Εάν τήν Σην παρ. Αύγουστου θά κόμματα έδειξαν ση-

μεία ζωής την 28 Νοεμβρίου θά κηδευθούν πανηγυρικάτα. Γύρω από σένα δεν θά υπάρχουν άχρηστοι και κοπάδια φίλων αλλά αντίπροσωποι γνήσιοι ένα μόνον σκοπόν και όνειρον έχοντες. Πώς να άνορθώσουν την πολιτείαν. Πώς ν' άποκτήση το ελεύθερον Ελληνικόν Βασίλειον Δικαιοσύνην, Παιδείαν, Στρατόν, Στόλον, Εμπόριον, Βιομηχανίαν, πώς να δημιουργηθούν χρηστοί πολέται και όχι τρόφιμοι του προύπολογισμού. Και αυτό θά το κατορθώσης εντός ολίγου. Ημεεις οί εν τή Οθωμανική Αυτοκρατορία βιουόντες χαίρομεν εξ όλης καρδίας διότι διέλυσες την χάδραν ως νέος Κρόμυελ και εις τας θύρας αυτής έγγραψες, Ε ν ο ς κ ι α ζ ε τ α ς . Είς μέσα μόνον άναφθώρα και άτιμία έδασίλευε. Τήν 8ην Ιανουαρίου θά εισέλθη το Έθνος άπνοπλον με τον άρχηγόν του όπως θέση τή θεμέλιαν τής Αναγεννήσεως.

M. ΡΟΔΑΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΟΥΣΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Η ΔΙΑΚΟΠΕΙΣΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Χαρισμένο στην αγαπημένη μου Γ. Π.

Ο νεανίας έμειδιάσε θλιβερά. — Θέλετε ν' άκούσετε την Ιστοριάντων ερώτων μου ; Θά είναι σύντομος. Μιά Ιστορία καθαρώς Ιταλική ή όποία ήδύνατο να γίνη μόνον εις την Ιταλίαν. Η ήρωϊς ήτο μία νεάνις την όποιαν θά όνομάτω Σήτα, ένα από τα θελτικώτερα πλάσματα, μελαγχρονία πολύ και πανούργος εις άκρον, με όραία σγουρά μαλλιά, με μπράτσα παχουλά, μ' ένα στόμα γεμάτο πείσμα και πρδ πάντων με θαυμάσια μάτια. . . Είχεν ένα έξωτερον περιπαθές και τρυφερόν, και όταν έγέλα ενόμιζες ότι ήκουες τον γογγυσμόν τής τρυφερότερης τρυγόνος, την όποιαν επόθουν να ξεημερώσω και να την βάλλω διά τής βίας εις την συζυγικην φωλεάν. Πού την έγνώρισα ; Πλησίον μερικόν φίλον μου όπου συχνά έκτοτε την συνήντων, και έρωτευμένος ήδη δεν παρεμελούσαν καμμίαν ευκαιρίαν, έτρεχα εις όλας τας συναναστροφάς μέχρι του σημείου να γίνωμαι όκληρός, επήγγαίνα παντού όπου ήλιπα να την επανίδω, ευρισκόμην πάντα εις τον δρόμον της, και με την βοήθειαν της τύχης με παρετήρησε. Τής ήρεσα ; Τό ήλιπα, τώρα μάστα το πιστεύω... από τής εξομολογήσεως ταύτης τής τσον μισοραϊώς διακοπείσης εις τα

χειλή μου και όλιγον, άν δεν άπατώμαι, εις τα ιδικά της. . . Καθ' έναστην άφ' ότου έγνωρίσθημεν από ημέρας εις ημέραν, μου έμειδία χαριέστερον όσάκις συνηρώμεθα, ως και κάθε φορά με περισσοτέραν άφέλειαν, και συγκίνησιν επίσης, ήρχιζε μετ' έμου την χαριτωμένην φλυαρίαν της, λεπτίτη καθώς το κελάδημα των πτηνών. Ητο θελτικη, και άφου αι ψυχικά διαθέσεις άμφοτέρων ήσαν σύμφωνοι, τίποτε δεν εφάνετο να είναι εναντίον εις τον γάμον, μήτε ή ίδια. Ω ! πρδ παντός ή ίδια έγένετο καθ' ημέραν πειδ ήμερη πειδ τρυφερή... Και από δειλιαν μόνον άνεβαλλον, φοβισμένος χωρίς να ξεύρω, και ίσως από προαισθησιν, άνέμενον την ευκαιρίαν να τής εξομολογηθώ. Επί τέλους ή ευκαιρία αυτή παρουσιάσθη. Ητο μία επίσημος εορτή, εις την διοργανώσιν τής όποιας συνειργάσθη, και είχαν το δικαίωμα να προσκαλέσω την πρωίαν εκείνην, εις την έξοκικήν μου οικίαν, όλην την κοινωνίαν τής πόλεως, και μεταξυ αυτής την οικογένειαν τής Σήτας και αυτήν την ώραίαν Σήταν. Ημέρα εορτής, ήρωϊσμού και όλιγον στενοχορίας δι' έμέ. Απεφάσισα να έπωφεληθώ, αυτήν την φοράν, τής πρώτης κατά μόνας συναντήσεως να ξεηγηθώ και άποσπάσω από την άγαπητήν Σήταν ευθυριώσαν και ψιθυρίζουσαν την συναίνεσίν της εις την ευτυχίαν μου. . . Δεν άμφέβαλλα καθόλου, άλλοίμονον ! Διατί τόνον άνήσυχος διά το μυστικόν μου ; δεν ενεπιστευθήν άκόμη εις κανένα, δεν ελαβα πληροφορίας ούτε από τους συγγενείς μου διά τα προηγούμενα. Και έπειτα νεοφερόμενος από το Παρίσι ένθα έμεγάλα δεν έγνώρισα πολλά πράγματα και δεν ήδυνάμην να φαντασθώ. . . Επί τέλους ευτυχισμένος διά την παρουσιασθεισαν ευκαιρίαν, έμακάριζα τον έαυτόν μου. Όλοι οί προσκεκλημένοι διασκορπίσθησαν μετά το γεύμα, εις τον κήπον, εις το πάρκον, εις τας αίθούσας, έγώ δε κατόρθωσα να παρασύρω την Σήταν πειδ θωπευτικην και χαριτωμένην παρά συνήθως, — διά να μου δώση θάρρος — μέχρι τής βιβλιοθήκης τής επαυλεως, ερήμου κατ' εκείνην την στιγμήν. Η εξομολόγησις έταλαντευέτο εις τα χειλή μου, όποτε ή τρυφερά μικρά χείρ της έτέθη εν τής ιδιότης μου και με την αγγλικήν προφοράν της με ήρώτησεν αιφνηδώς δεικνύουσα μίαν φωτογραφίαν — Ποιος είναι ; — Πώς, σεις, δεν ξεύρετε ; Εξήτητος συγγνώμην. — Δεν είμεθα από το ίδιον μέρος ; μόλις ήλθομεν πρδ όλίγων μηνών εδω. — Ο πατήρ μου ! είπα τότε, με ύπερη-

φάνειαν και αι τραγικά άναμνήσεις ήλθον εις την μνήμην μου. . . Ενας από τους μάρτυρας τής Ιταλικής άνεξαρτησίας κατά τους χρόνους τής άπολυταρχίας. Απέθανε νεώτατος τουφεκισθείς ως συνωμότης. Είναι μία ήρωϊκή και φρικώδης Ιστορία. — Ετουφεκίσθη ; Ω ! Θεέ μου ! . . — Ω ! είπήτε μου, είπήτε μου ! Επρεπε λοιπόν να τής διηγηθώ την μυσσαράν Ιστορίαν. Ο πατήρ μου, πατριώτης και ένθερμος δημοκράτης, διακρόρος εις την Αλεξάνδρειαν ύποπτευθείς ως συνωμότης εφοίτη διά βουλεύματος εις την πειδ σκοτεινήν ύπόγειον φυλακήν. Εβασανίσθη υπό του στρατηγού, διοικητού τής πόλεως διά να άποκαλύψη την συνωμοσίαν και τα όνόματα των φίλων του. Ενας βδελυρός άνθρωπος, αυτός ο διοικητής έφερετο κτηνωδώς πρδ τον πατέρα μου και εντός αυτής άκόμη τής φυλακής του πρδ τής ύπερηφάνου σιωπής του έξοργισμένος μέχρι φρενίτιδος έσυρε το ξιφόςτου και εκστομίζων συγχρόνως εναντίον του άνυπερασπίστου φυλακισμένου, ύβρεις, βανασότητας και προσβολάς ήπειλει ότι θά διεπέρα με αυτό το σώμα του. . . Τοιαύτη ήτο ή μανία του διαρκέσαθα εξ όλοκληρους έβδομάδας μετά την εις θάνατον καταδίκην του, ώστε έπέμενε να κρατή το θύμα του μυστικά, πάντα με την έλπίδα να του άποσπάση άποκαλύψεις ; παραργίζετο δε περισσοτέρον όσφ έβλεπε την ύπερηφάνον στάσιν και την καταφρονητικήν σιωπήν του πατριώτου. Και κατ' αυτήν άκόμη την ήμέραν τής εκτελέσεως τον παρηκαλούθει με ύβρεις μέχρι του παρεκκλησίου, όπου οί Ιερείς έλεγον τας τελευταίας ενθάς, αφρισμένος και εκτός έαυτού εκτύπησε τον άλυσόδετον δημοκράτην διά του ποδός του εις την κοιλίαν εκείνος δε άνταπήτησε μετά περιφρονήσεως δι' ενός πτυσίματος κατά πρόσωπον, εις τρόπον ώστε έπρεπε να έπέμβουν οί Ιερείς και βγάλλουν έξω τον παράφρονα. Και τότε ήρχισεν ή εκδίκησις του διοικητού, όστις ήνάγκασε την ακολουθίαν του ν' αλλάξη τον δρόμον όστις έφερε από τής φυλακής εις το πρόξωρον, όπου έμελλε να γίνη ή εκτέλεσις, και να περάση διά να σταθμεύσουν επί τέταρτον ώρας πρδ τής οικίας, όπου ειχε καταφύγει ή μητηρ μου με τα τρία της τέκνα (ήμην ευτυχώς πολύ μικρός ώστε δεν ένθυμούμαι) εις τρόπον ώστε ο δυστυχής πατήρ μου ήκουσε τα κλάμματα και τούς θρήνους των. Επειτα έγινεν ή τρομερά εκτέλεσις διά την όποιαν εφευρον τόσα μαρτύρια ! Οί στρατιώται οί άποτελούντες το άπόσπασμα διατάχθησαν να τραβήν άργό, δύο δύο, και εκ διαλειμμάτων, ο δε πατήρ μου εσταύρωσε τας χείρας του και ύστατο άπαθής, άπλως δε, επειδή ήτο καταδικασμέ-

νος να τυφεκισθί εκ των όπισθεν, έστρεψε και παρετήρησε κατά πρόσωπον τους δημίους του ; έπειτα ήκούσθησαν δύο πυροβολισμοί ότινες τον επλήγωσαν εις τα νεφρά. Η πτώσις του, οί σπασμοί ως και ή τρομερά και άτελείωτος άγωνία του, συνεκίνησαν επί τέλους τον λοχίαν τον διευθύνοντα τον ούλαμόν ; άνίκανος δε να ύποφέρη επί πλέον την θέαν του μαρτυρίου, παρδ τας διαταγάς πού ελαβε, τον άποτελείωσε. Αίσθημα ευσπλαγνίας το όποιον επλήρωσε διά τής καθαιρέσεώς του. Επίσης και μία γυνή του λαού θεατής τής άφορήτου σκηνης και ήτις δεν ήδυνήθη να συγκαταστή φωνήν τρόμου, ερρίφθη εις τας φυλακάς κατά διαταγήν του ίδιου στρατηγού . . . — Τό όνομά του ; είπε τέλος ή Σήτα, ή όποία δίχως έγώ να παρατηρήσω συγκεκνημένος εκ των θλιβερών άναμνήσεων, με ήκολούθει προσεκτικώς, πυρετωδώς, μετ' άσυνήθους παροξυσμού, κάτχωρος με μάτια γεμάτα άγωνία. — Γκαλατέρης, όνομα το όποιον δεν θά παύσω ποτέ να καταρώμαι καθώς και όλους τους άπογόνους του, και όλα τα άνθρώπινα πλάσματα, άτινα ήσαν φίλοι του ! Γκαλατέρης, θηριόν βδελυρόν, το όποιον έάν έζη, σάς το δρκίζομαι, δεν θά απέθνησκε παρδ εκ τής χειρός μου. — Θεέ μου ! Θεέ μου ! Ενας στεναγμός έξεφυγε του στήθους τής νεάνιδος ήτις αίφνης έγένετο άγνώριστος ήνωσε τας χείρας ως απηλπισμένη και δάκρυα επλημμύρισαν τας παρειάς της. . . — Αλλά τί έχετε Σήτα ; Ισως είναι αιτία ή τρομερά αφήγησις ;... Υποφέρετε ; — Οχι... τίποτε. . . οδηγήσατέ με μέσα σās παρακαλώ. Δεν ήτο πλέον καιρός δι' άλλα πράγματα, ως έγώ ο ίδιος ειχα άπορροφηθί όλοκληρος από το τραγικόν παρελθόν από την αιματηράν άνάμνησιν και ή γλυκεία εξομολόγησις απέτη. . . Όταν έφερα την Σήταν εις αίθουσαν επανέλαβα. — Θα επανιδωθώμεν μετ' όλιγον δεν είναι έτσι ; Εκίνησε το σγουρό κεφάλι της και με φωνή γλυκεία και λυπητερή απήντησε : — Οχι, ως βλέπετε. . . ποτέ. — Διατί ; Αλλ' έφυγε άμέσως ; ο κόσμος μās περιεκύλωνε. Και ή εξήγησις έμεινε δι' άλλην φοράν. Όταν είδα ότι δεν εφάνετο πουθενά, ήρχισα να εκπλήττωμαι ; εξήτησα πληροφορίας από μερικους. — Η Σήτα Μονφρέδη ; Α ! ναι ή μικροτέρα κόρη του άρχαίου στρατηγού Γκαλατέρη. . . Μία άπόγονος του βδελυρού αίματος του άπαισιου άνθρώπου.

Και θα σās φανώ πολύ Ιταλός, και όδμως αυτή είναι ή αλήθεια, δεν έλυπήθην παρδ δι' ένα πράγμα, ότι δεν ήτο ή κόρη αυτή ένα άγόρι, ή νεάνις αυτή ένας άνδρας και να λάβωμεν τέσσαρας μάρτυρας και να κτυπηθώμεν το έσπέρας εις το πάρκον και με δύο ξίφη να φονευθώμεν άμφοτεροι ευχαριστημένοι. . . Και όμως ήτο τόσον χαριτωμένη αυτή ή Σήτα ! (Μετάρφρασις) ΑΙΩΝΙΑ ΑΓΑΠΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ Ως γνωστόν κατ' έτος προκηρύσσεται εν Αθήναις διαγωνισμός, ο Αβερόφειος, κατά τον όποιον βραβεύονται τα καλύτερα πρωτότυπα Ελληνικά έργα, τα όποία θά αναβιβασθούν επί τής σκηνης. Την παρελθούσαν κυριακήν άνεγνώθη εις την αίθουσαν του ωδείου των Αθηνών ή εκθεσις τής ελληνοδικου επιτροπής ή όποία ειχε διορισθί διά τα έργα τής εφετεινής περιόδου από τον εισηγητήν αυτής κ. Κακαλιάνου. Δυστυχώς κατά την εκθεσιν κανένα από τα έργα τής εφετεινής περιόδου δεν εκρίθη αξιον βραβείου πράγμα άποδεικνύον την φτώχειαν τής εφετεινής μας φιλολογικής παραγωγής. Εν τούτοις ή ελληνοδικος εφάνη επιεικής και εβράβευσε τα 4 καλύτερα έργα διανείμασα το εκ 2 χιλ. δραχμών ενάθειον εις τους συγγραφείς διά να τους ενθαρρύνει. Τα βραβευθέντα έργα είναι ο «Βασιλιάς Ανήλιαγος» του κ. Ι. Πολέμη, ή «Φιλάρεικος» του κ. Ιωσήφ, οί «Σκλάβοι» του κ. Νικολοπούλου και οι «Αμαρτίαι γονέων» του κ. Στυθιπούλου. Αι δε 500 δραχμαί αι όποια διατίθενται πρδς έκτύποιον του βραβευόμενου έργου παρεχωρήθησαν εις τον κ. Πολέμη του όποιον άλλως τε το έργον δεν στέκει τόσον επί τής σκηνης όσον είναι κατάλληλον να άναγνωσθί εκτυπούμενον εις τεύχος. * * * Και μία ευχάριστος ειδήσις. Επανάστασις και εις την φιλολογίαν μας. Πολλοί νέοι εν Αθήναις πονούντες ειλικρινώς την πτωχήν φιλολογίαν μας άπεφάσισαν να έγραστούν ευννεύητα διά την άνόρθωσιν αυτής κηρυχθέντας κατά τής συμφεροντολογικής φιλολογίας την όποιαν άνήγαγεν εις περσιώπην, φάυλος κύκλος των εμπόρων τής πέννας αλληλοεπαινούμενων και αλληλοθανυμαζόμενων. Δεν άμφιβάλλομεν πώς το σφεύγος και ή θέρμη τής Νεότητος θά επικρατήση εις τον ευγενή άγώνα. Αράγε όλα αυτά δεν πρέπει να μās συγκινήσουν και να δείξωμεν ; και ήμεις εδω εν οχι τίποτε άλλο, τοδλάχιστον εν ενδιαφέρον διά την φιλολογίαν μας εν γένει ;

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Αντιχολερική διατάξεις

Καθ' όν χρόνον ή χολέρα τείνει να κρούση και την θύραν των μερών μας, δεν είνε άσκοπον να σημειώσωμεν ένταυθα συντόμως τινάς χάριν των πολλών υγιεινάς διατάξεις. Προκαταβολικώς όμως πρέπει να γνωρίζωμεν, ότι οί κομματσοειδείς λεγόμενοι βράκιλλοι τής νόσου ταύτης δεν μεταδίδονται διά του άέρος, αλλά κυρίως διά των άποχωρημάτων των χολεριώντων, εις τα όποια ύπάρχει πλήθος άπειρον των βακτηρίων τούτων έπομένως, παν ό,τι έλθη εις επαφήν με ταύτα ήτοι (συνδόναι, ιμάτια κτλ.), άπαραιτήτως θά φέρη το μίασμα τής χολέρας, ήτις, όταν είνε γνήσια, χαρακτηρίζεται υπό έντονωτάτης διαρροίας γαλακτώδους χροιάς, συχών έμέτων μετά λυγγός, άνορεξίας, δίψης σφοδράς, όχληράς πείσεως περι τον όμφαλόν, έτι δε υπό μολυβδώδους χροιάς του προσώπου και των άκρων, φωνής βραχνώδους, ελαττώσεως ή έπισχέσεως των ούρων και λίαν επώδυνων μυϊκών συνολκων. 1) Κυριώτατον, άπαιτείται άκρα καθαριότης. 2) Δέον να χύνωμεν τακτικώς εις το άποχωρητήριον άσθεστον. 3) Να βράζωμεν το πρδς πόσιν ύδωρ. 4) Να ψήνωμεν καλώς τα λαχανικά και τας όπώρας. 5) τα τρόφιμα και τα ποτά να φυλάττωμεν πάντοτε κλειστά και μακράν των μυϊων. 6) Να πλύνωμεν καλώς επί 5-10 λεπτά τας χείρας με σάπωνα και βεβρασμένον ζεστόν ύδωρ, πρδ πάντων όταν πρόκειται να φέρωμέν τι διά των δακτύλων εις το στόμα. 7) Ν' άποφεύγωμεν την συγκοινωνίαν μετά μεμολυσμένων ή υπόπτων διαμερισμάτων. 8) Να μη δίδωμεν άφορμήν εις την ευκοιλίτητα και εις στομαχικάς διαταραχάς, προλαμβάνοντες ταύτας διά διαίτης και φαρμάκων καταλλήλως. 9) Να έχωμεν τον στόμαχον ελαφρόν και ν' άποφεύγωμεν τα ποτά. 10) Να μη έγχαζόμεθα ύπερ το δέον μηδ να υποβάλλωμεν το σώμα εις άλλην κόπωσιν. 11) Να μη εκτιθέμεθα εις το ψύχος. 12) Να μη καταλαμβάνόμεθα υπό πετεινού, όπότεν εσκήψη ή επιδημία. Σ. Γ. Σπεράντας.

Πρόδρομοι του Ροστάν

Δεν είνε ο Ροστάν ο πρώτος ο όποιος ανεβίβασεν επί τής σκηνης ζφα και πτηνά. Το 1783 ανεβιβάσθη έργον «ο πετεινός» του όποιου τα πρόσωπα ήσαν πετεινοί και όρνιθες. Ο συγγραφεύς του έργου ήτο κάποιος Ι. Ροτενστράους δημοσιογράφος, ο όποιος μετά εν έτος έγγραψε και κωμωδίαν πτηνών. Επίσης κατά την αυτην εποχήν ο Γερμανός Σικαμντέρ έγγραψε κωμωδίαν τής όποιας τα πρόσωπα ήσαν όρνιθες και χήνες ; επαίχθη δε αυτη λίαν επιτυχώς εις το θέατρον του Προσμπούργου.

Και θά σās φανώ πολύ Ιταλός, και όδμως αυτή είναι ή αλήθεια, δεν έλυπήθην παρδ δι' ένα πράγμα, ότι δεν ήτο ή κόρη αυτή ένα άγόρι, ή νεάνις αυτή ένας άνδρας και να λάβωμεν τέσσαρας μάρτυρας και να κτυπηθώμεν το έσπέρας εις το πάρκον και με δύο ξίφη να φονευθώμεν άμφοτεροι ευχαριστημένοι. . . Και όμως ήτο τόσον χαριτωμένη αυτή ή Σήτα ! (Μετάρφρασις) ΑΙΩΝΙΑ ΑΓΑΠΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ Ως γνωστόν κατ' έτος προκηρύσσεται εν Αθήναις διαγωνισμός, ο Αβερόφειος, κατά τον όποιον βραβεύονται τα καλύτερα πρωτότυπα Ελληνικά έργα, τα όποία θά αναβιβασθούν επί τής σκηνης. Την παρελθούσαν κυριακήν άνεγνώθη εις την αίθουσαν του ωδείου των Αθηνών ή εκθεσις τής ελληνοδικου επιτροπής ή όποία ειχε διορισθί διά τα έργα τής εφετεινής περιόδου από τον εισηγητήν αυτής κ. Κακαλιάνου. Δυστυχώς κατά την εκθεσιν κανένα από τα έργα τής εφετεινής περιόδου δεν εκρίθη αξιον βραβείου πράγμα άποδεικνύον την φτώχειαν τής εφετεινής μας φιλολογικής παραγωγής. Εν τούτοις ή ελληνοδικος εφάνη επιεικής και εβράβευσε τα 4 καλύτερα έργα διανείμασα το εκ 2 χιλ. δραχμών ενάθειον εις τους συγγραφείς διά να τους ενθαρρύνει. Τα βραβευθέντα έργα είναι ο «Βασιλιάς Ανήλιαγος» του κ. Ι. Πολέμη, ή «Φιλάρεικος» του κ. Ιωσήφ, οί «Σκλάβοι» του κ. Νικολοπούλου και οι «Αμαρτίαι γονέων» του κ. Στυθιπούλου. Αι δε 500 δραχμαί αι όποια διατίθενται πρδς έκτύποιον του βραβευόμενου έργου παρεχωρήθησαν εις τον κ. Πολέμη του όποιον άλλως τε το έργον δεν στέκει τόσον επί τής σκηνης όσον είναι κατάλληλον να άναγνωσθί εκτυπούμενον εις τεύχος. * * * Και μία ευχάριστος ειδήσις. Επανάστασις και εις την φιλολογίαν μας. Πολλοί νέοι εν Αθήναις πονούντες ειλικρινώς την πτωχήν φιλολογίαν μας άπεφάσισαν να έγραστούν ευννεύητα διά την άνόρθωσιν αυτής κηρυχθέντας κατά τής συμφεροντολογικής φιλολογίας την όποιαν άνήγαγεν εις περσιώπην, φάυλος κύκλος των εμπόρων τής πέννας αλληλοεπαινούμενων και αλληλοθανυμαζόμενων. Δεν άμφιβάλλομεν πώς το σφεύγος και ή θέρμη τής Νεότητος θά επικρατήση εις τον ευγενή άγώνα. Αράγε όλα αυτά δεν πρέπει να μās συγκινήσουν και να δείξωμεν ; και ήμεις εδω εν οχι τίποτε άλλο, τοδλάχιστον εν ενδιαφέρον διά την φιλολογίαν μας εν γένει ;

ΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ

δωρεάν διά του περιοδικού μας την εκδοσιν και την κρίσιν επί βιβλίων των όποιων ήθελε μās σταλεί εν αντίτυπον.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝ

την Νεότητα με πάντα τα περιοδικά.

ΛΟΞΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

— Φαίνεται πως όσο πάμε και εξανθρωπισόμαστε.

— Δεν είναι δὲ και μικρὸ πρᾶγμα γιὰ τὴ Σμύρνη μας νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν σὲ τόσο λίγο διάστημα δύο ὀπερέττες.

— Μόλις ἔφυγεν ἡ Ἰταλικὴ ἐπρόβαλεν ἡ Ἑλληνικὴ.

— Καί γιὰ νὰ διαδεχθῆ τόσο σύντομα ὁ Ἕλληνας Ἰωάννου τὸν Εὐρωπαϊὸν Λομπάρδο θὰ πῆ ὅτι ἔχει πεποιθήσιν εἰς τὰς δυνάμεις του, θὰ εἰπῆ ὅτι ὁ θίασός των, εἶνε τελειότερα κατηρτισμένος.

— Ἐπειτα αὐτὸ θὰ φανερωθῆ ἀμέσως αἱ ἀναμνήσεις τοῦ ἀκρατηρίου τῆς Ἰταλικῆς ὀπερέττας δὲν πιστεύω νὰ εἶνε τόσοσὸν ὀχραὶ ὥστε νὰ μὴν εἶνε δυνατὴ μία σύγκρισις.

— Ὁ θίασος θὰ κάμῃ τὴν ἀναρχίαν του ἀπόψε μὲ τὴν γοητευτικωτάτην «Τρελλὴν ἀνοιξίαν» ἔργον τριπράκτου τοῦ μεγάλου Strauss.

— Ἐλάδαμε και τὰ πρῶτα διηγήματα γιὰ τὸν φιλολογικὸν μας διαγωνισμόν· αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐνθαρρυντικὸν προοίμιον γιὰ τὸν σκοπὸν τοῦ περιοδικοῦ μας.

— Τὰ χειμωνιάτικα καπέλλα τοῦ ὀφθαλμοῦ φύλου ποῦ ἤρχισαν νὰ εἰσέρχονται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν εἶνε μιά τρέλλα.

— Ἀποδεικνύουν πως αἱ γυναῖκες πιάθουν και γίνονται πρακτικῆς. Ἐως τῶρα ἔχοναν σὸν καθρέπτη μιτῆ ὥρα γιὰ νὰ φορέσουν τοὺς διαφόρους κινήτους τῶν κήπους· τώρα σ' ἓνα λεπτό θὰ βάνουν τὴν ἀκούφιαν τους!

— Γιατί μιὰ σκούφια εἶνε τὸ νέο καπέλλο πλεγμένη ἀπὸ μαλλὶ ἄσπρο ἀπλούστατη μ' ἓνα μονάχα κρὸς σὸ πλάι.

— Ἀπὸ προχθὲς στή προθήκη τοῦ κ. Κομποροῦ ἔχει ἐκτεθῆ μιὰ ὀραία εἰκόνα παριστάνουσα τὴν καλλιτέχνιδά μας κ. Παρασκευοπούλου, ὡς Ἰουδίθ.

— Μπορεῖ νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ κανεὶς ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργηματάκια ποῦ μονάχα ἓνα πινέλο τοῦ καλλιτέχνου κ. Χρήστου Συράκου μπορεῖ νὰ φτιάσῃ.

— Ἐργὸ δυνατὸ καυμωμένο μὲ μεγάλη εὐχέρεια και χάρη τὴν ὁποῖαν εἰμπορεῖ νὰ ἀντιληφθῆ και ὁ ὅλος διόλου ἀμύητος εἰς τὰ μυστήρια τῆς ζωγραφικῆς τέχνης.

— Μὲ εὐχαρίστησι πολλὴ ἀγγέλλω ἀπὸ τὴν στήλην αὐτὴν ὅτι ἡ τὸ πνευματικὸν μας σπόρτ, τὸ Λεύκωμα, θὰ τεθῆ και πάλιν εἰς ἐφαρμογὴν πρὸς χαρὰν ὅλων ποῦ τὸ περιμένουν μὲ ἀνυπομονήσια.

— Θὰ γίνῃ ὅλος διόλου νέα ἐκδοσις πολυτελεστάτη, κομψή, μὲ ἐξώφυλλον καλλιτεχνικωτάτον τὸ ὁποῖον θὰ φιλοτεχνήσῃ ἐπιτηδες διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν καλλιτέχνης ζωγράφος.

— Θὰ εἶνε μιὰ ἐκπληξίς μοναδικὴ και εἰς τὸ περιεχόμενον του. Περιμένετέ το!
ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Λόγοι Λυσίου τόμ. Β'. ὑπὸ Ἀντ. Στεφ. Ζάκη καθηγητοῦ τῆς Ἐδαγγελικῆς σχολῆς. — Τύποις Σακελλαρίδου. — Φρ. χρ. 12.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΠΕΡΕΤΤΑ

Σήμερον ἄρχεται τῶν παραστάσεων τῆς ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Σπόρτιν Κλομπ ἡ Ἑλληνικὴ ὀπερέττα τοῦ κ. Ἰωάννου Παπαϊάννου ἡ ὁποία κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος κατέλειπεν ἀρίστως ἀναμνήσεις. Ἐφέτος μάλιστα ὁ ὀπερέττα αὐτὴ ἦλθεν πλουσιωτέρα εἰς προσωπικὸν, βεστιαριὸν και ὀπερετουάδ.

Τὸ κοινὸν ἔχει καθήκον νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ διότι ἡ Ἑλληνικὴ ὀπερέττα εἶνε ἓνας παράγων τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος πρώτης τάξεως. Μεταξὺ τῶν πρωταγωνιστριῶν τοῦ θιάσου συγκαταλέγεται και ἡ περιφημὸς καλλιτέχνης κ. Ολυμπία Λαμάσκου ἡ διαπρέψασα εἰς τὸ «Βασιλικὸν» και πρώτη εισηγήτρια τοῦ νέου δράματος εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θεάτρον. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ὀπερέττα μὲ τὰ νέα ἐφόδια τῆς θὰ καταγάγῃ ἀληθῆ θρίαμβον εἰς τὴν πόλιν μας.

Ἡ ἐναρχίς γίνεται μὲ τὴν γλυκυτάτην ὀπερέτταν τοῦ Στράους «Τρελλὴ ἀνοιξίς» πρωταγωνιστοῦσης τῆς ὑψηλῶν Κλοτίλδης Τριφυλλάκη.

ΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΜΑΣ

Τὰ διηγήματα τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἀποσταλοῦν διὰ τὸν διαγωνισμόν θὰ κρίνῃ διὰ τὴν τάξιν, ἰδιαίτερα ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ ἐκ λογίων συμπολιτῶν μας τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Βραβεῖα.

1ον) Μία ἐτησίαν συνδρομὴ τῆς «Νεότητος» ἡ δημοσιεύσις τῆς εἰκόνας τοῦ συγγραφέως και ὁ «Οἰδίπους Τύραννος» τοῦ κ. Στέλιου Σαφειριάδη.

2ον) Μία ἐξαμηνος συνδρομὴ τῆς «Νεότητος», τὰ «Ἀνοιχτὰ Μυστικά» τοῦ Φωτιᾶδη και τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου 1911.

3ον) Μία καλλιτεχνικὴ εἰκὼν (Croquis à la plume) ἔργον τοῦ κ. Λιγνάδη, τὰ «Τραγούδια τῆς Σκιᾶς» και τὰς «Μελέτας» τοῦ κ. Κ. Φιλιγγίου.

Ἡ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αἰωνίαν Ἀγάπην. — Εὐχαριστοῦμεν ποῦ τόσοσὸν ἐχάρητε διὰ τὴν ἐπαναληψιν τῆς ἐκδόσεως τῆς «Νεότητος» ἡ μεταφρασίς σας καλὴ. Δημοσιεύεται. Εἰσθε ἡ πρώτη ἀντιπρόσωπος τοῦ ὀφθαλμοῦ φύλου ποῦ ἐγκαινιάζει τὴν στήλην τῶν «φιλολογουσῶν ἄδων» μας. Εὐχόμεθα νὰ σᾶς μιμηθοῦν και ἄλλαι. Σᾶς ἀπαντῶμεν ἰδιαίτερος δι' ἐπιστολῆς.

Κ. Στρατηγγέλην. — Χρήματα ἐλήφθησαν και εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Παραγγελίας και ζήτηθείσας πληροφορίας ταχυδρομικῶς.

Κ. Παρασχου. — Νὰ σᾶς δοῦμε λοιπὸν ἀφοῦ τὸ μέρος σας εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ ἐμπνευσι. Τὴν συνδρομὴν ἐμβαθετε εἰς τὸν περιοδεύοντα μας. Ἄδης Λαντανου — Κουτουραδου. — Θεομᾶς εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐγγραφήν σας.

Π. Καψῆν. Εὐχαρίστως θὰ σᾶς δεχθῶμεν εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς στέλλεται εἰς τὸ ἐξῆς μὲ τὴν νέαν διεύθυνσί σας.

ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ

Μέγας νοῦς μετὰ μεγάλης καρδίας ἀνέρχεται μέχρι τῆς ἀρετῆς διὰ νὰ τὴν φθάσῃ.

Μέγας νοῦς μετὰ μικρᾶς καρδίας ἀνέρχεται μέχρι τῆς ἀρετῆς διὰ νὰ τὴν κρημνίσῃ.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἐκ τῆς Ἀθηναϊκῆς Φόρμιγγος τῆς μόνης μουσικῆς ἐφημερίδος ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον παραλαμβάνομεν τὰ ἐξῆς· «Μετ' εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμεθα τὸν διορισμὸν τοῦ διακεκριμένου μουσικοῦ καὶ ἡμετ. συνεργάτου κ. Γεωργίου Βασιλά ὡς καθηγητοῦ τῆς Βύζαντινῆς και Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς ἐν τῷ ἀριστοστάτῳ διδασκαλεῖῳ Σμύρνης. Ὁ διορισμὸς οὗτος ἐγένετο τῆ προτάσει τοῦ φιλομουσοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης κ. κ. Χρυσόστομου ἐπεκροτήθη δὲ ἐκ τῶν πάντων τῶν μουσολήπτων Σμυρναίων λόγῳ τῶν πολλαπλῶν προσόντων ὑφ' ὧν περικοσμεῖται ὁ κ. Βασιλάς.

Ἰδιαίτερος καὶ ἡμεῖς χιρομεν διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ φίλου κ. Βασιλά διότι ἐν τῷ προσώπῳ του εὗρεν τὸ διδασκαλεῖον τῆς Εὐαγγελικῆς καθηγητῆν ἐργωσμένης ἀξίας ἣν δὲν ἀρνοῦνται ὅσοι ἠντύχησαν νὰ τὸν γνωρίσωσιν.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ πρώτην και δευτέραν δημοσιεύσιν ἐκάστη λέξις μὲ μικρὰ στοιχεῖα μεταλλ. 2 (λεπτά 10). — Μὲ κεφαλαῖα στοιχεῖα μεταλλ. 4 (λεπτά 20). — Διὰ τρίτην τετάρτην κ.τ.λ. δημοσιεύσιν τὸ ἡμῖς. — Κατώτατος ὅρος λέξεις δέκα· δηλ. ὀλιγώτερον τῶν δέκα λέξεων θὰ πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν δέκα. Μία λέξις εἰς ἓνα στίχον θεωρεῖται ὡς 25 λέξεις.

Οἱ ἐν Σμύρνην ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸ περιοδικὸν μας νὰ διεθύνουν τὰς ἐπιστολάς των εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ομήρου, δίοδος Τενεκίδου, ἐναντι τοῦ Ἀυστριακοῦ ταχυδρομείου.

ΔΗΛΟΥΜΕΝ ὅτι ἀναθέσαμεν τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ περιοδικοῦ μας καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν Κασαμπᾶ εἰς τὸν περιοδεύοντα τοῦ περιοδικοῦ «Ἀριστοτέλης» κ. Γεώργιον Παπαδημητρίου μὲ τὸ δικαίωμα νὰ εἰσπράτῃ και τὰς σχετικὰς συνδρομάς. Πιστεύομεν ὅτι ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας δὲν μᾶς ἀπέστειλαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, θὰ σπεύσουν προθύμως νὰ καταβάλουν αὐτὴν εἰς τὸν ἐν λόγῳ κύριον ὑποβοηθῶντες τοιοῦτοτρόπως τὸ ἐπίμοχθον ἔργον μας.

ΤΥΠΟΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟῦ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕῖΟΥ

„Ο ΕΡΜΗΣ“

Δίοδος Ροῦγκ

Παραπλεύρως τῆς Ἐταιρίας

τοῦ Ἀεριοφωτος.